

žízeň

JO NESBØ

Žízeň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jo Nesbø

Žízeň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

FLEET

Jo Nesbø
Žízeň

žízeň
JO NESBØ

Prolog

Upíral pohled do bílé nicoty.

Tak jako poslední tři roky téměř neustále.

Nikoho neviděl, nikdo neviděl jeho. Kromě okamžiků, kdy se otevřely dveře a uniklo jimi tolik páry, že na vteřinku, než se přibouchly a vše opět obestřela mlha, zahlédl nějakého toho nahého muže.

Lázně budou brzy zavírat. Je tu sám.

Přítáhl si koupací plášť z bílého froté blíž k tělu, zvedl se z dřevěné lavice, vyšel ven, minul liduprázdný bazén a vstoupil do šatny.

Nikde žádná puštěná sprcha, nikde žádné hovory v turečtině, nikde žádná nahá chodidla pleskající o dlažbu. Chvilí se pozoroval v zrcadle. Prstem si přešel po stále patrně jizvě po poslední operaci. Trvalo mu, než si na novou tvář zvykl. Pokračoval dál po krku přes hrudník a zastavil se v místě, kde začínalo tetování.

Odemkl visací zámek své skříňky, oblékl si kalhoty a přes ještě stále vlhký koupací plášť přehodil kabát. Zavázal si boty. Znovu se ujistil, že je sám, a pak přešel ke skříňce s modrou skvrnou od barvy. Její visací zámek byl na číselný kód. Nastavil kombinaci 0999. Zámek sňal

a otevřel dvířka. Chvilíčku pozoroval krásný velký revolver ležící uvnitř, než sevřel červenou rukojeť a zasunul zbraň do kapsy kabátu. Potom vytáhl obálku a otevřel ji. Byl v ní klíč. A také adresa a podrobné pokyny.

Ve skřínce ležel ještě jeden předmět.

Železný, nalakovaný na černo.

Zvedl ho jednou rukou proti světlu a chvíli si fascinovaně prohlížel kovářskou práci.

Bude ho muset umýt, vydrbat, přesto ho pomyšlení na jeho použití předem rozpalovalo.

Tři roky. Tři roky v bílé nicotě, v pustině bezobsažných dnů.

Teď už je načase. Je načase upíjet života plnými doušky.

Je načase se vrátit.

Harry se s trhnutím probudil. Upřel pohled do tmy ložnice. Je tu zas, *on*, je zpátky, je tady.

„Noční můra, miláčku?“ Hlas šeptající mu do ucha zněl klidně a vřele.

Obrátil se k ní. Její hnědé oči hleděly do těch jeho. Strašidlo vybledlo a zmizelo.

„Jsem tady,“ pronesla Ráchel.

„A já jsem tady,“ odvětil.

„Kdo to byl tentokrát?“

„Nikdo,“ zalhal a pohladil ji po tváři. „Spi dál.“

Oči zavřel. Počkal, dokud si nebyl jistý, že je zavřela také ona, a pak je znovu otevřel. Pozoroval její tvář. Tentokrát ho viděl v lese. Bažinatá krajina zahalená do bílé mlhy táhnoucí se kolem nich v cárech. Zvedl ruku a cosi na Harryho namířil. Harry na jeho nahé hrudi zahlédl vytetovaný obličej démona. Vzápětí dotyčného mlha zahalila a on zmizel. Zase zmizel.

„A já jsem tady,“ zopakoval Harry šeptem.

ČÁST I.

Kapitola 1

Středa večer

V baru Jealousy bylo prakticky prázdno, a přesto nedýchately.

Mehmet Kalak pozoroval muže a ženu na protější straně barového pultu a přitom jim naléval do sklenic víno. Čtyři hosté. Třetím byl osamělý chlápek upíjející u stolu po malinkatých doušcích pivo a čtvrtým kovbojské holínky vykukující z jednoho boxu, v němž tma občas ustoupila svitu displeje mobilního telefonu. Čtyři hosté – půl hodiny před půlnocí takhle v září v té části čtvrti Grünerløkka, kde jsou soustředěny nejlepší bary. Je to mizérie a tak to dál nepůjde. Občas si kladl otázku, proč se vzdal práce vedoucího barmana v nejmódnějším hotelu ve městě a naprosto sám převzal tenhle ošuntělý podnik s opileckou klientelou. Možná se domníval, že když vyžene ceny vzhůru, hosté se vymění a staré osazenstvo nahradí ti, o které stojí každý: relativně mladí, solventní, neproblematičtí zákazníci z okolí. Možná jen po rozchodu s přítelkyní potřeboval vhodné místo, kde by se mohl upracovat k smrti. Možná mu přišla výhodná nabídka lichváře Daniala Bankse, když mu předtím v bance žádost

o půjčku zamítli. Nebo bylo důvodem prostě to, že v baru Jealousy mohl pouštět hudbu podle svého vkusu, nevybíral ji ten pitomý ředitel hotelu, který znal jedinou melodii, a to cinkání pokladny. Bez potíží se mu podařilo vyhnat starou klientelu, která se dávno usadila v jednom laciném baru o tři bloky dál. Jenže nahnat sem novou se ukázalo mnohem složitější. Zřejmě bude muset přehodnotit původní koncept. Jediná obrazovka, na které běží výhradně turecký fotbal, možná nestačí na to, aby se jeho podnik mohl nazývat sportbarem. A co se hudby týče, patrně bude muset častěji sázet na jistější, klasičtější kartu, jako jsou U2 a Springsteen pro chlapy a Coldplay pro ženské.

„Mockrát jsem si rande přes Tinder nedomlouval,“ pronesl Geir a postavil sklenku bílého z pátky na pult. „Ale všimnul jsem si, že tam člověk narazí na plno magorů.“

„Vážně?“ opáčila žena a potlačila zívnutí. Měla krátké světlé vlasy. Byla štíhlá. Tak pětatřicet, odhadoval ji Mehmet. Rychlé, poněkud hektické pohyby. Unavené oči. Hodně pracuje a cvičí, protože doufá, že jí cvičení dodá energii, která jí chybí. Mehmetovi neuniklo, že Geir uchopil sklenku třemi prsty za nožku, stejně jako jeho spolence. Při nespočetných schůzkách, které si přes Tinder domlouval, si důsledně objednával vždy totéž co jeho protějšky, ať už to byla whisky, nebo zelený čaj. Nejspíš tím chtěl naznačit, že se v této oblasti shodnou.

„Jsi hezčí než na profilovce, Elise,“ pokračoval Geir.

„To už jsi povídal, ale ještě jednou díky.“

Mehmet leštil sklenici a tvářil se, že neposlouchá.

„Elise, řekni mi, co očekáváš od života?“

Žena se poněkud odevzdaně pousmála. „Muže, kterému nezáleží jenom na vzhledu.“

„Absolutně s tebou souhlasím, nejdůležitější je vnitřní krása.“

„To byl vtip. Na profilovce vypadám líp a ty upřímně řečeno asi taky, Geire, ne?“

„Cha cha,“ odpověděl Geir a poněkud konsternovaně se zadíval do sklenky. „Většina lidí si tam nejspíš dává lichotivou fotku. Takže hledáš chlapa. Jakého?“

„Takového, který ochotně zůstane na mateřské a bude se starat o tři děti.“

Pohlédla na hodinky.

„Cha cha.“ Geirovi vyrazil pot nejen na čele, nýbrž po celé velké vyholené hlavě. A brzy mu vytvoří koláče i v podpaží, na černé košili střihu slim fit, která byla ostatně podivnou volbou vzhledem k tomu, že Geir nebyl ani slim, ani fit. Zatočil sklenkou. „Tohle je přesně můj smysl pro humor, Elise. Mně zatím jako rodina stačí pes. Máš ráda zvířata?“

Tanrim, copak nepoloží karty? podivil se v duchu Mehmet.

„Až potkám tu pravou, poznám, že je to ona, jak tady... tak tady.“ Usmál se, klesl hlasem a ukázal si do rozkroku. „Člověk se o tom ale musí nejdříve přesvědčit. Co ty na to, Elise?“

Mehmet se otrásl. Geir vyrukoval s nejtěžším kalibrem a jeho sebevědomí utrpí další ránu.

Žena odstrčila sklenku a naklonila se ke svému společníkovi blíž, až musel Mehmet špicovat uši: „Geire, slíbíš mi jedno?“

„Samozřejmě.“ Pohled i hlas měl lačný jako pes.

„Až teď odejdu, nepokusíš se mě nikdy znovu kontaktovat?“

Mehmet musel ocenit, že Geir dokázal vyloudit úsměv. „Jasně.“ Žena se narovнала. „Neptám se proto, Geire, že bys vypadal jako stalker, ale mám špatné zkušenosti, víš. Jeden takový mě začal pronásledovat. Vyhržoval i mužům, se kterými jsem se scházela. Proto jsem opatrná, doufám, že to chápeš.“

„Chápu.“ Geir pozvedl skleničku a kopl ji do sebe. „Jak jsem říkal, dá se tam natrefit na spoustu magorů. Ale ty se vlastně nemáš čeho bát. Ze statistického hlediska hrozí zavraždění spíš mužům než ženám.“

„Děkuju za víno, Geire.“

„Jestli se někdo z nás tří...“

Mehmet rychle odvrátil pohled, protože na něj Geir ukázal.

„... stane dneska večer obětí vraždy, je riziko, že to budeš zrovna ty, jedna ku osmi. Nebo počkej, to se vlastně musí vydělit...“

Žena vstala. „Doufám, že to vypočítáš. Měj se.“

Geir po jejím odchodu chvíli zíral na prázdnou sklenku a pokyvoval si do taktu písni *Fix You*, jako by chtěl Mehmeta a případné další svědky přesvědčit, že už se oklepal, že žena byla jen třiminutovou popovou písničkou, na kterou se hned zapomene. Pak se zvedl a odešel. Mehmet se rozhlédl. Kovbojské holínky a chlápek ucucávající pivo byli také pryč. Mehmet osaměl. A na jednu tu bylo vzduchu dost. Pomocí mobilu změnil na aparatuře repertoár. Na ten, který vyhovoval jemu. Bad Company. S členy kapel Free, Mott the Hoople a King Crimson – to rozhodně nešlápne vedle. A se zpěvákem Paulem Rodgersem nešlápne vedle tuplem. Zvýšil hlasitost, až se sklenice za pultem rozcinkaly.

Elise se pustila ulicí Thorvalda Meyera, kráčela mezi jednoduchými třípatrovými domy, v nichž v téhle kdy si chudé části kdysi chudého města bydlívala dělnická třída, avšak kde nyní metr čtvereční stál stejně jako v Londýně nebo ve Stockholmu. Září v Oslu. Konečně se vrátila tma a dlouhé, protivně světlé letní noci s pitomou hysterickou touhou hltat život plnými doušky měli za sebou. V září se Oslo vracelo ke svému pravému já: melancholickému, rezervovanému, efektivnímu. Solid-

ní fasáda, ovšem nikoli bez temných míst a tajemství. Jako ona sama, jak se o ní tvrdilo. Zrychlila, ve vzduchu byl cítit déšť, mrholení, sprška božích slin, jak to jeden z mužů, s nimiž si dala rande, nazval ve snaze být poetický. Měla by s Tinderem skoncovat. Zítřka. Už to stačí. Má dost schůzek po barech s vilnými týpkami, pod jejichž pohledy se cítí jako děvka. Má dost psychopatických šílenců a stalkerů, kteří se na ni lepí jako klíště, připravují ji o čas a vysávají z ní energii i pocit bezpečí. Má dost trapných loserů, kteří v ní vyvolávají pocit, že je taky loser.

Prý že je seznamování po internetu nový způsob, jak poznávat nové lidi, že není třeba se za to stydět, že to tak dělají všichni. Jenže to není pravda. Lidi se seznamují v práci, ve studovně, přes kamarády, v posilovně, v kavárně, v letadle, v autobuse, ve vlaku. Seznamují se tak, jak se seznamovat mají, uvolněně, ne pod tlakem, a při zpětném pohledu si uchovávají romantickou iluzi nevin, čistoty a řízení osudu. A ona o tu iluzi stojí. Vymaže si na Tinderu účet. Už si to takhle slíbila několikrát, ale teď, dneska večer, to vážně udělá.

Přešla Sofienberskou ulici a vytáhla klíč, aby si odemkla vrata nacházející se vedle obchodu s ovocem a zeleninou. Otevřela je, vstoupila do temného průjezdu a okamžitě se zarazila.

Byli dva.

Pár vteřin trvalo, než si její oči zvykly na tmou natolik, aby rozpoznala, co oba drží v rukou. Měli rozepnuté kalhoty a vytažené pohlavní orgány.

Ucouvla. Neotočila se, jen se v duchu pomodlila, aby další nestál ještě za ní.

„Kurvasorry.“ Zaklení spojené s omluvou pronesl mladý hlas. Tak osmnáct dvacet, odhadla to Elise. A nebyl střízlivý.

„Vole, pochcals mi boty!“ zasmál se druhý.

„Lek sem se!“

Elise si přitáhla plášť blíž k tělu a mladíky, kteří se mezitím opět otočili ke zdi, obešla. „Tohle není pisoár,“ upozornila je.

„Sorry, ale nešlo to vydržet. Už se to nebude vopakovat.“

Geir pospíchal Schleppegrellovou ulicí a lámal si hlavu počítáním. Není pravda, že při konstelaci dva muži a jedna žena je u ženy riziko, že ji někdo zavraždí, zrovna jedna ku osmi, ten výpočet je trochu složitější. Všechno je totiž vždycky trochu složitější.

Právě minul Romsdalskou ulici a vtom ho cosi přimělo se otočit. Asi padesát metrů za ním kráčel muž. Geir si nebyl jistý, ale nebyl to tentýž chlápek, co na protější straně ulice čučel do výlohy, když vycházel z baru? Raději zrychlil, pustil se východním směrem, k Daelenga a čokoládovně, tam byly ulice liduprázdné, jenom na zastávce čekal na správný čas odjezdu autobus, který očividně přijel o trochu dřív. Geir se ohlédl. Chlápek se pořád držel za ním, ve stejné vzdálenosti. Geir se bál lidí tmavé pleti, vždycky se jich bál, ale chlápků pořádně neviděl. Právě opouštěli bílou, gentrifikovanou část této čtvrti a mířili tam, kde bylo víc sociálních bytů i přistěhovalců. Geir spatřil sto metrů před sebou dřevěná vrata domu, v němž bydlel. Když se však obrátil, uviděl, že chlapík se dal do běhu, a pomyslení na to, že by mohl mít v patách traumatizovaného Somálce z Mogadiša, ho přimělo sebou mrsknout. Už roky neběžel a pokaždé, když podpatky jeho bot dopadly na asfalt, roztrásla se mu mozková kůra i zorné pole. Doběhl k domu, podařilo se mu zasunout klíč do zámku na první pokus, proklouzl rychle dovnitř a těžká vrata za sebou přibouchl. Opřel se o vlhké dřevo a cítil, jak ho v plicích pálí dech a ve stehnech kyselina mléčná.

Otočil se a zadíval se na ulici okénkem v horní části dveří. Nikoho neviděl. Možná to žádný Somálec nebyl. Rozesmál se. Jak se člověk dokáže vyděsit jenom proto, že předtím drobet tlachal o vraždách. A cože to Elise povídala o tom stalkerovi?

Když si odemykal dveře bytu, ještě pořád funěl. Vy-táhl z lednice pivo, všiml si, že kuchyňské okno obrá-
cené do ulice je otevřené, a zavřel ho. Vešel do pracovny, rozsvítil.

Na klávesnici před sebou stiskl tlačítko a dvacetipal-
cový monitor se rozzářil.

Vytukal do vyhledávače slova „Pornhub“ a „french“. Chvilí se probíral obrázky, než našel ženu, která měla přinejmenším stejnou barvu vlasů a stejný účes jako Eli-
se. Byt měl tenké zdi, proto zastrčil do počítače konek-
tor od sluchátek a teprve potom obrázek rozklikl. Roze-
pnul si kalhoty a stáhl si je ke kolenům. Žena se ovšem
podobala Elise tak málo, že raději zavřel oči a soustředil
se na její sténání, přitom se snažil představovat si Elisina
malá, poněkud přísná ústa, výsměšný pohled i obyčej-
nou, ale o to rajcovnější halenku. Nikdy by ji nedostal.
Nikdy. Maximálně takhle.

Přestal. Otevřel oči. Pustil pindoura. V chladném zá-
vanu zezadu se mu zjezily chlupy na zátylku. V závanu
ode dveří, které rozhodně důkladně zavřel. Zvedl ruku,
aby si sundal sluchátka, věděl však, že už je pozdě.

Elise zajistila dveře bezpečnostním řetízkem, vyzula si
v předsíni boty a jako vždy přešla rukou po fotografii,
kterou měla zastrčenou z boku zrcadla a na níž byla se
svou neteří Ingvild. Sama nevěděla, jaký význam ten
rituál má, očividně však uspokojoval jakousi niternou
lidskou potřebu, stejně jako příběhy o tom, co se s ná-
mi stane po smrti. Vešla do obývacího pokoje útulného
dvoupokojového bytu, který měla v osobním vlastnictví,

a ulehla na pohovku. Vzala do ruky telefon. Jedna esemeska z práce: zítřejší ranní schůzka se odkládá. Chlápkuvi, s nímž se dnes večer sešla, neprozradila, že zastupuje oběti v případech znásilnění. A že jeho statistika, že mužům spíš hrozí, že budou zavražděni, je pravdivá jen zpola. U sexuálně motivovaných vražd je totiž čtyřikrát pravděpodobnější, že obětí bude žena. A to byl jeden z důvodů, proč po koupi bytu nechala vyměnit zámky a namontovat bezpečnostní řetízky, zcela nenorské zařízení, s nímž bojovala pokaždé, když ho měla upevnit a uvolnit.

Rozklikla Tinder. U tří mužů, jejichž fotografii zkraje dnešního večera přetáhla doprava, jí aplikace ohlásila nové propojení. Právě tohle je na tom báječné. Nemusí se s nimi sejit, a přesto ví, že tu někde jsou a chtějí ji. Nedopřeje si ale přece jenom poslední textový flirt, finální virtuální trojku se dvěma posledními neznámými, než účet definitivně zruší a aplikaci navždy vymaže?

Ne. Smazat teď.

Klikla na menu, vyplnila přihlašovací údaje a nakonec došla k otázce, jestli si opravdu přeje účet smazat.

Hleděla na vlastní ukazováček. Chvěl se. Proboha, stala se z ní snad závislačka? Potřebuje si setrvale dokazovat, že někdo, někdo, kdo o ní sice nic bližšího neví, ale každopádně je to *někdo*, ji chce takovou, jaká je? Přinejmenším na profilové fotce. Je závislá úplně, nebo jenom trochu? To zjistí, jestliže nyní prostě ten účet smaže a slíbí si, že bez Tinderu vydrží měsíc. Jeden měsíc – a jestli to nedokáže, pak je s ní něco sakra v nepořádku. Chvějící se ukazovák se začal blížit k potvrzovacímu tlačítku.

Ale i kdyby byla takzvaně závislá, jak moc je to nebezpečné? Každý z nás potřebuje cítit, že někoho má a že někdo má jeho. Kdesi se dočetla, že kojenci mohou dokonce zemřít, pokud nemají alespoň minimální tě-

lesný kontakt. Pochybovala sice, že by to byla pravda, ale zas na druhou stranu: jaký smysl má žít jen sama pro sebe, pro práci, která ji pomalu užírá, a pro kamarádky, s nimiž se popravdě řečeno stýká povětšinou z povinnosti a proto, že strach z osamění ji trápí víc než jejich nudné stížnosti na děti, manžele nebo absenci jedné z obou položek? A možná je muž jejího života právě na Tinderu? Tak dobře, naposledy. První fotografii, která se objevila, přetáhla doleva. Do koše, do sekce „nemám zájem“. Totéž provedla s druhou. I se třetí.

Myšlenky jí zalétly jinam. Jednou zašla na přednášku jistého psychologa, který byl v úzkém kontaktu s několika nejkrutějšími sexuálními násilníky v zemi, a ten vykládal, že muži zabíjejí kvůli sexu, penězům a moci a ženy ze žárlivosti a strachu.

Další už doleva nepřetáhla. Úzká tvář na snímku se jí zdála tak trochu povědomá, ačkoli byla skrytá ve stínu a lehce rozostřená. Něco takového se jí nestalo poprvé, Tinder přece jen páruje lidi, kteří se nacházejí v bezprostřední blízkosti. A podle aplikace je tenhle muž necelý kilometr daleko, ano, klidně se může vyskytovat ve stejném bloku. Fakt, že jeho fotka je rozostřená, každopádně znamená, že si nepřečetl tipy, jak Tinder správně používat, což je samo o sobě plus. Zpráva zněla úplně obyčejně: „Ahoj.“ Žádná snaha se odlišovat. Možná to nebylo zrovna vynalézavé, ale sebevědomé rozhodně ano. Jo, určitě by se jí líbilo, kdyby k ní někde na mejdanu přistoupil nějaký chlap, řekl jí „Ahoj“ a upřel na ni klidný pevný pohled, který by se jí ptal: „Co ty na to?“

Přetáhla fotografii doprava. Do sekce „mám zájem“. A zaslechla veselé cinknutí iPhonu, které jí sdělilo, že opět došlo k novému propojení.

Geir ztěžka dýchal nosem. Vytáhl si kalhoty a pomalu se na židli otočil.

Jas monitoru byl jediným světlem v místnosti a ozařoval pouze trup a ruce osoby stojící za ním. Neviděl jí do tváře, viděl jen bílé ruce, které se k němu s něčím napřahovaly. Držely černý kožený řemen. Se smyčkou na konci.

Osoba přistoupila blíž a Geir automaticky ucukl.

„Víš, co mi připadá ještě odpornější než ty?“ zašeptal hlas do tmy. Ruce přitom řemen napjaly.

Geir polkl.

„Ten čokl,“ odpověděl si hlas sám. „Ten hnusnej čokl. Slibovals, že se o něj budeš starat se vším všudy. A on tu kadí na podlahu, protože ho nikdo nevyvenčí.“

Geir si odkašlal. „Ale Kari, no tak...“

„Mazejte ven. Oba. A až si půjdeš lehnout, rozhodně na mě nešahěj.“

Geir si vzal vodítko s obojkem a za ženou se zabouchly dveře.

Chvilí mrkal do tmy.

Devět, napadlo ho. Dva muži a jedna žena, jedna vražda. Riziko, že se její obětí stane žena, je v tom případě jedna ku devíti, ne jedna ku osmi.

Mehmet ve starém BMW pomalu projel ulicemi v centru Osla a zamířil do čtvrti Kjelsås, vstříc vilám, výhledu na fjord a svěžejšímu vzduchu. Odbočil do tiché spící ulice, v níž bydlel. Všiml si, že před garáží u domu parkuje černé Audi R8. Zpomalil. Chvilí zvažoval, že na to zase šlápne a pojedje dál. Věděl však, že by tím všechno jenom odložil. Právě to ale na druhou stranu potřeboval. Odklad. Jenomže Banks by si ho stejně zase našel a tohle je možná správná chvíle. Je tmavá tichá noc, nikde žádní svědkové. Zaparkoval u obrubníku. Otevřel přihrádku na straně spolujezdce. Podíval se na to, co v ní už několik dní vozil právě pro případ, že by nastala podobná situace. Zasunul onu věc do kapsy bundy a nadechl se. Potom vystoupil a vydal se k domu.

Dveře audiny se otevřely a objevil se Banks. Když se s ním Mehmet sešel v restauraci Perla Indie, bylo mu hned jasné, že pákistánské křestní jméno a anglické příjmení budou patrně stejně falešné jako podpis na takzvané smlouvě, kterou spolu uzavřeli. Ovšem hotovost v kufříku, který mu Banks přistrčil po stole, byla pravá až až.

Mehmetovi zakřupal pod nohama šterk před garáží.

„Pěknej barák,“ pronesl Banks opírající se o audinu s rukama založenýma na prsou. „Banka ho nechtěla jako jistinu?“

„Jsem tu jenom v podnájmu,“ vysvětlil Mehmet. „Bydlím v suterénu.“

„To mám teda smůlu,“ opáčil Banks. Byl mnohem menší než Mehmet, jen na to díky bicepsům, které se mu bouřily pod sakem, zrovna nevypadal. „Protože pak ten barák nemůžeme zapálit, abys z pojistky zaplatil dluh, že ne?“

„Ne, to teda nemůžeme.“

„To máš teda dost smůlu, protože to znamená, že budu muset použít krutý metody. Chceš vědět, jaký to jsou?“

„Nechceš nejdřív ty vědět, jestli bych třeba nemohl zaplatit?“

Banks zavrtěl hlavou a vytáhl z kapsy jakýsi předmět. „Termín splátky jsi přešvihnul už o tři dny, a to jsem tě přitom varoval, že na přesnost si sakra potrpím. Kvůli tomu, abys nejenom ty, ale všichni moji dlužníci věděli, že tohle se netoleruje, nemůžu dělat výjimky.“ Banks zvedl předmět proti světlu garážové svítilny. Mehmet zalapal po dechu. „Je mi jasný, že to není zrovna originální,“ pokračoval Banks, naklonil hlavu ke straně a na štípačky se zadíval. „Ale funguje to.“

„Jenže...“

„Prst si můžeš vybrat. Většina lidí upřednostňuje levej malíček.“

Mehmet si uvědomil, jak ho zaplavuje vztek. A jak se mu hlubokým nádechem zvedl hrudník. „Mám lepší řešení, Banksi.“

„A jaký?“

„Je mi jasný, že to není zrovna originální,“ začal Mehmet a strčil pravou ruku do kapsy bundy. To, co vytáhl, pak chytil oběma rukama a napřáhl je k Banksovi. „Ale funguje to.“

Banks na něj upřel užaslý pohled. Pomalu přikývl.

„To máš teda pravdu,“ prohlásil, převzal svazek bankovek, který mu Mehmet podával, a stáhl z něj gumičku.

„Je to na korunu přesně celá splátka i s úroky,“ vysvětlil mu Mehmet. „Klidně si to přepočítej.“

Cinknutí.

Nové propojení.

Ten triumfální zvuk, který telefon vydá, když někdo, koho jste přetáhli doprava, také přetáhne vaši fotografii doprava.

Elise se zatočila hlava a rozbušilo se jí srdce.

Věděla dobře, že zvuk, který doprovází oznámení nového propojení na Tinderu, má přesně takové účinky: zvýšená srdeční frekvence v důsledku vzrušení. Ten zvuk uvolňuje mnoho hormonů štěstí a na nich si může člověk vytvořit závislost. Kvůli tomu se však Elise srdce nerozbušilo. Rozbušilo se jí proto, že to necinkl její telefon.

Cinknutí se ale ozvalo ve stejnou chvíli, kdy onu fotku přetáhla doprava. Fotku člověka, který se podle aplikace nacházel méně než kilometr od ní.

Zadívala se na zavřené dveře ložnice. Polkla.

Ten zvuk se musel ozvat z některého sousedního bytu. Bydlí tu hodně nezadaných, tedy spousta potenciálních uživatelů Tinderu. A teď panuje absolutní ticho,

dokonce i o patro níž, kde měly holky mejdan, když šla dneska navečer ven. Jenže zbavit se strašáků, kterými člověka děsí jeho vlastní fantazie, se dá jediným způsobem: jít se na ně podívat.

Zvedla se z pohovky a čtyřmi kroky došla ke dveřím ložnice. Zaváhala. Hlavou jí prolétlo pár případů znásilnění, které pracovně řešila.

Pak se vzchopila a otevřela.

Zarazila se na prahu a zalapala po vzduchu. Protože tu žádný nebyl. Rozhodně ne takový, který by se dal dýchat.

Světlo nad postelí bylo rozsvícené a pohled jí ze všeho nejdřív padl na podrážky kovbojských holínek přechuhujících přes pelest. Džíny a zkřížené dlouhé nohy. Muž, který tam ležel, byl takový jako na snímku, zpola skrytý v šeru, zpola rozostřený. Měl však rozepnutou košili, aby mu byla vidět hrud'. Na ní měl nakreslený nebo vytetovaný obličej. Právě ten upoutal Elisinu pozornost. Ten němě křičící obličej. Jako by ho někdo věznil a on se snažil prodrat na svobodu. Ani Elise nedokázala zakřičet.

Ve chvíli, kdy se muž na posteli posadil, mu displej mobilního telefonu ozářil tvář.

„Tak se zase setkáváme, Elise,“ zašeptal.

Při zaslechnutí jeho hlasu jí došlo, proč jí jeho profilová fotka připadala povědomá. Měl ale jinou barvu vlasů. A obličej si musel nechat přeoperovat, viděla jizvy po stezích.

Zvedl ruku a cosi si vložil do úst.

Elise na něj zírала a přitom couvala. Pak se otočila, nadechla se a věděla, že tenhle vzduch musí využít k útěku, ne ke křiku. Ke dveřím bytu to bylo pět, maximálně šest kroků. Zaslechla zavržení postele, ale muž to měl dál. Pokud se jí podaří vyběhnout na chodbu ke schodišti, rozkřičí se a někdo jí pomůže. Už byla v předsíni

u dveří, zmáčkla kliku a dveře rozrazil, jenže se nechtěly úplně otevřít. Bezpečnostní řetízek. Přitáhla je k sobě, řetízek popadla, ale trvalo jí to – jako ve zlém snu. Došlo jí, že je pozdě. Muž jí cosi přiložil na ústa a odtáhl ji. Zoufale prostrčila ruku skulinou nad řetízkem, podařilo se jí chytit se zárubně a pokusila se vykřiknout, jenže velká ruka páchnoucí nikotinem se jí tiskla na ústa pevně. Pak s ní muž trhl vzad a dveře před ní přibouchl. Do ucha jí zašeptal: „Nelíbím se ti? Ani ty nevypadáš tak dobře jako na profilovce, kotě. Musíme se teď líp seznámit, když jsme to t-tehdy nestihli.“

Ten hlas. A to lehoučké zakoktání. Už ho kdysi slyšela. Kopala a snažila se vykroutit, jenže jako by byla upnutá do svěráku. Muž ji dotáhl před zrcadlo. Položil jí hlavu na rameno.

„Nemohlas za to, Elise, že mě odsoudili, důkazy mluvily jasně. Kvůli tomu tady ale nejsem. Uvěříš mi, když ti povím, že to je shoda náhod?“ Nato se zazubil. Elise v zrcadle zírала na jeho ústa. Na chrup, který vypadal, že je ze železa, byl nalakovaný na černo a místy zrezivělý a v horní i dolní čelisti měl ostré hroty, jako past na lišku.

Muž otevřel ústa dokořán a ozvalo se lehké zavržání – ta věčička musí být na pero.

Elise si nyní vybavila detaily onoho případu. Fotografie z místa činu. A došlo jí, že zakrátko zemře.

Pak do ní zanořil zuby.

Když uviděla, jak jí z krku vytryskl proud krve, marně se s rukou na ústech pokusila zařvat.

Muž znovu pozvedl hlavu. Zadíval se na sebe do zrcadla. Její krev mu stékala z obočí a z ofiny na bradu.

„Tomu říkám p-propojení, kotě,“ zašeptal. Vzápětí zuby zanořil znovu.

Elise bylo na omdlení. Muž ji teď už nedržel tak pevně, nebylo to potřeba, protože ji zachvacoval a zaléval ochromující chlad a cizí temnota. Podařilo se jí vyma-

nit jednu ruku a natáhla ji k fotografii zastrčené z boku zrcadla. Pokusila se jí špičkami prstů dotknout, ale úplně na ni nedosáhla.

Kapitola 2

Čtvrtek dopoledne

Do obývacího pokoje a předsíně dopadalo okny ostré denní světlo.

Zvláštní vyšetřovatelka Katrine Brattová stála mlčky v zamyšlení před zrcadlem a prohlížela si fotografii zastrčenou z boku za rámem. Byla na ní žena a holčička, obě seděly na plochem kameni u moře a objímaly se, obě měly mokré vlasy a kolem těla osušku. Jako by se za jednoho poněkud chladného norského letního dne právě vykouply a snažily se zahřát tím, že se k sobě budou tisknout. Jenže nyní je něco rozdělovalo. Zaschlý pramínek krve, který stekl po zrcadle až na fotografii a protekl přesně mezi oběma usmívajícími se obličejí. Katrine neměla děti. Možná si je bude jednou přát, ale teď ne. Teď byla opět čerstvě nezadanou kariéristkou a užívala si to. Nebo snad ne?

Zaslechla tiché zakašlání a vzhlédla. Dívala se do zjizvené tváře s předsunutým čelem a podivně vysoko položenou linií vlasů. Truls Berntsen.

„Co potřebujete, strážmistře?“ zeptala se ho. Zaznamenala, jak ho naštvala její povýšená připomínka faktu, že je navzdory patnáctileté službě u policie stále pouhým strážmistrem prvního stupně a z tohoto i z dalších

důvodů by nikdy nesměl zaujmout místo vyšetřovatele na oddělení vražd, kdyby ho tam ovšem neprotlačil jeho kamarád z dětství, vrchní policejní náčelník Mikael Bellman.

Berntsen pokrčil rameny. „Nepotřebuju nic, vyšetřování tu vedete vy.“ Zadíval se na ni studeným psím pohledem, který byl podřízený a zlý zároveň.

„Vyslechněte sousedy,“ nařídila mu. „Začněte o patro níž. Především nás zajímá, co viděli a slyšeli včera večer a v noci. A protože Elise Hermansenová bydlela sama, chceme taky vědět, s jakými muži se stýkala.“

„Takže vy si myslíte, že to byl muž a že se znali z dřívějšíka?“ Teprve nyní si Katrine povšimla mladého muže, spíš chlapce, stojícího vedle Berntsena. Upřímná tvář. Světlé vlasy. Hezký.

„Anders Wyller, dneska jsem nastoupil.“ Hlas měl vysoký a usmíval se očima. Katrine si pomyslela, že si je nepochybně vědom toho, že jimi své okolí oslňuje. Doporučení jeho šéfa z policejní stanice v Tromsø vypadalo jako hotové vyznání lásky. Ale což, podle životopisu se jim hodil. Výborné známky z policejní akademie, kterou absolvoval před dvěma roky, a dobré výsledky z Tromsø jako takzvaný „strážmistr druhého stupně s vyšetřovacími úkoly“.

„Vy zatím běžte napřed, Berntsene,“ vyzvala Katrine Trulse.

Zaslechla za sebou šourání jeho kroků značící pasivní protest proti tomu, že ho komanduje mladší nadřízený – a kdyby nadřízený, *nadřízená*.

„Vítám vás,“ pronesla k Wyllerovi a podala mu ruku. „Omlouvám se, že se vám zrovna první den nemůžeme věnovat.“

„Mrtví mají přednost před živými,“ opáčil Wyller. Katrine poznala citát Harryho Holea, všimla si, že se jí Wyller dívá na ruku, a došlo jí, že má na sobě stále latexové rukavice.

„Nesahala jsem na nic ohavného.“

Usmál se. Bílé zuby. Deset plusových bodů.

„Mám alergii na latex,“ vysvětlil.

Dvacet minusových bodů.

„Víte, Wyllere,“ začala Katrine s rukou nadále napřaženou. „Tyhle rukavice se už dneska nepudrují a mají nízký obsah alergenů a endotoxinů, a jestliže hodláte pracovat na oddělení vražd, budete si je muset navlékat dost často. Ale samozřejmě vás můžeme nechat přeložit k hospodářské kriminálce nebo...“

„Jasně, díky,“ zasmál se a její ruku přijal. I přes latex ucítila teplo.

„Jsem Katrine Brattová a vedu vyšetřování tohoto případu.“

„Já vím. Pracovala jste ve skupině Harryho Holea.“

„Ve skupině Harryho Holea?“

„V Kotelně.“

Katrine přikývla. Nikdy na jejich tříčlenný vyšetřovací tým, ustavený ad hoc za účelem pátrání po vrahovi policistů, nemyslela jako na *skupinu Harryho Holea*. Ačkoli to pojmenování bylo samozřejmě dost výstižné. Harry se potom vrátil zpátky na akademii jako přednášející, Bjørn na Bryn jako kriminalistický technik a ona sama na oddělení vražd, kde se nyní stala vedoucí vyšetřování.

Wyllerovi dál zářily oči úsměvem. „Škoda, že Harry Hole...“

„Škoda, že teď není čas na povídání, Wyllere, musíme vyšetřovat vraždu. Běžte za Berntsenem, poslouchejte a učte se.“

Wyller se ušklíbl. „Myslíte, že *strážmistr* Berntsen mě má co naučit?“

Katrine povytáhla obočí. Mladý, sebejistý, nebojácný. Fajn, přesto upřímně doufala, že to nebude jeden z Harryho napodobovatelů.

Truls Berntsen stiskl palcem tlačítko zvonku, uslyšel, jak se uvnitř v bytě ozvalo zabzučení, uvědomil si, že by si měl přestat kousat nehty, a tlačítko pustil.

Když zašel za Mikaelem s žádostí, aby mu zařídil přeložení na oddělení vražd, zeptal se ho Mikael na důvod. A Truls mu bez obalu odpověděl, že si přeje postoupit v potravním řetězci o kousek výš, ale jenom natolik, aby se nemusel udít k smrti. Jakýkoli jiný vrchní policejní náčelník by Trulse přirozeně vyhodil, jenže tenhle nemohl. Na to toho na sebe věděli příliš. V mládí je pojilo jakési přátelství, později společný prospěch, tak jako štítovce a žraloka. Dnes je ovšem k sobě neoddělitelně poutaly společné hříchy a příslib mlčení. A díky tomu si Truls ani nemusel při předkládání svých požadavků brát servítky.

Jenže mezitím už v něm začaly hlodat pochyby, zda si ony požadavky vybral správně. Na oddělení vražd se rozlišovaly dva typy zaměstnání: vyšetřovatel a analytik. A když mu Gunnar Hagen sdělil, že si sám může vybrat, co z toho chce být, došlo mu, že mu patrně nikdo nesvěří žádnou odpovědnost. Což se mu vlastně celkem hodilo. Přesto musel přiznat, že ho štvalo, když ho Katrine Brattová honila po oddělení, konsekventně ho titulovala „strážmistře“ a poměrně dost dlouhou dobu ho instruovala, jak se obsluhuje kávovar.

Dveře se otevřely. Stály v nich tři mladé dívky s vyděšenými výrazy ve tvářích, očividně se jim už doneslo, co se tu stalo.

„Policie,“ představil se Truls a ukázal jim služební průkaz. „Mám pár otázek. Neslyšely jste mezi...“

„Máme pár otázek a chtěli bychom vědět, jestli byste nám je laskavě mohly zodpovědět,“ pronesl hlas za ním. To ten nováček. Wyller. Truls zaznamenal, že se dívkám z tváří poněkud vytratil děs, ano, téměř se rozzářily.

„Jistěže,“ odpověděla dívka, která otevřela. „Víte, kdo to... kdo to... udělal?“

„K tomu vám samozřejmě nemůžeme nic říct,“ opáčil Truls.

„Ale co vám říct můžeme, je to,“ vložil se do hovoru opět Wyller, „že se nemusíte ničeho bát. Hádám správně, že jste tři studentky, které spolu sdílejí byt?“

„Jo,“ přitakaly dívky sborem, jako by každá z nich chtěla odpovědět první.

„Pustíte nás dovnitř?“ Wyller se usmívá stejně oslnivě jako Mikael, usoudil Truls.

Dívky kráčely před nimi do obývacího pokoje. Dvě z nich začaly ze stolku provinile sklízet prázdné lahve od piva, popadly je i se sklenkami a zmizely.

„Měly jsme tu včera mejdan,“ pronesla omluvně ta, která otevřela. „Fakt hrůza.“

Truls si nebyl jistý, jestli dívka míní osud sousedky nebo to, že tady v době vraždy pařily.

„Neslyšely jste včera mezi desátou a půlnocí něco?“ zeptal se.

Dívka zavrtěla hlavou.

„Nechodil sem za Else...“

„Za Elise,“ opravil ho Wyller, který mezitím vytáhl zápisník a pero. Truls si pomyslel, že by něco takového měl mít také.

Odkušlal si. „Nechodil sem za vaší sousedkou třeba pravidelně nějaký chlápek?“

„Nevím,“ odpověděla dívka.

„Děkuju, tak to je všechno,“ uzavřel vyptávání Truls a obrátil se, že se vydá ke dveřím, jimiž se právě vracely zbylé dvě dívky.

„Možná bychom si mohli také poslechnout, co víte vy dvě,“ spustil Wyller. „Vaše kamarádka povídala, že včera nic neslyšela a že neví o nikom, s kým by se Elise Hermansenová pravidelně nebo i jenom poslední dobou stýkala. Chcete k tomu něco dodat?“ Obě dívky se na sebe zahleděly, pak se obrátily a synchronizovaně

zavrtěly světlomasnými hlavami. Truls na nich viděl, jak upírají veškerou pozornost k mladému vyšetřovateli. Nijak mu to nevadilo, na to, že ho všichni přehlížejí, byl dostatečně zvyklý. Byl zvyklý na to, že ho vždycky lehce bodlo u srdce, když se k němu Ulla na střední škole na Manglerudu konečně otočila. Jenom proto, aby se ho zeptala, jestli neví, kde je Mikael. A taky proto – vzhledem k tomu, že to bylo v éře před nástupem mobilů –, aby po něm mohla Mikaelovi něco vzkázat. Jednou jí odpověděl, že to bude asi problém, protože Mikael jel s kámoškou kamsi pod stan. Neřekl to proto, že by to byla pravda, ale protože chtěl v jejím pohledu pro jednu spatřit tutéž bolest, svou vlastní bolest.

„Kdy jste svou sousedku viděly naposledy?“ zeptal se Wyller.

Dívky se na sebe opět podívaly. „Neviděly jsme ji, ale...“

Jedna z nich se uchichtla, avšak jakmile jí došlo, že to bylo nevhodné, vyděšeně si zakryla ústa rukou. Dívka, která jim otevřela, si odkašlala: „Dneska ráno volal Enrique a povídal, že s Alfem cestou domů čurali v průjezdu.“

„To jsou fakt paka,“ prohlásila nejvyšší z dívek.

„Byli prostě akorát drobátko připitý,“ dodala třetí a znovu se uchichtla.

Dívka, která jim otevřela, vyslala ke zbylým dvěma varovný pohled. „No prostě když tam čurali, šla zrovna okolo nějaká ženská, takže dneska volali, aby se omluvili za to, že nám tady udělali ostudu.“

„To od nich bylo ale ohleduplné,“ okomentoval to Wyller. „A oni se domnívají, že ta žena byla...“

„Vědí to. Přečetli si na netu zprávu o ‚zavražděné asi třicetileté ženě‘, uviděli fotky baráku, a tak si to vygooglovali a našli v jednom internetovém deníku její fotku.“

Truls chrochl. Nesnášel novináře. Kreténský mrcho-
žrouti, všichni do jednoho. Došel k oknu a zahleděl se
dolů na ulici. Stáli tam za policejními páskami, s obrov-
skými objektivy na foťácích. Když pak aparáty zvedli
k obličejům v naději, že zachytí záblesk, kousíček vynáše-
ného těla, připomněly ty objektivy Trulsovi ptačí zobá-
ky. Vedle čekající sanitky stál chlápek v rastafariánské
čepici se zelenými, žlutými a červenými pruhy a mluvil
s bíle oděnými kriminalistickými techniky. Bjørn Holm
z kriminalisticko-technického oddělení. Po chvíli kole-
gům pokývl a zmizel v budově. Byl tak nějak ohnutý,
schoulený, jako by ho bolelo břicho, a Trulse napadlo,
jestli to nějak nesouvisí s tím, že tenhle rodák z kraje
Toten s tresčima očima a kulatými tvářemi podle kan-
celářských zvěstí nedávno dostal kopačky od Katrine
Brattové. Fajn. Aspoň někdo další taky pozná, jaké to
je, být rozervaný na kusy. V pozadí se Wyllerův vysoký
hlas dál vyptával: „A ti kluci se tedy jmenují En-
rique a...?“

„Ne, ne!“ zasmály se dívky. „Henrik. A Alf.“

Truls se střetl očima s Wyllerovým pohledem a po-
kývl ke dveřím.

„Mockrát vám děkujeme, slečny, to je všechno,“
ukončil dotazování Wyller. „Mimochodem, mohly bys-
te mi dát telefonní čísla?“

Dívky mu věnovaly pohledy, v nichž se mísil děs s ra-
dostí.

„Na toho Henrika a Alfa,“ dodal Wyller s nepatrným
úšklebkem.

Katrine stála v ložnici přímo za soudní patoložkou dře-
pící vedle postele, kde na přikrývce spočívala na zádech
Elise Hermansenová. Skvrny na její bílé blůze dokazo-
valy, že když z ní začala krev tryskat, musela se nachá-
zet ve vzpřímené poloze. Zcela nepochybně stála před
zrcadlem v předsíni, kde byl koberec nasáklý krví nato-

lik, že se přilepil k parketám. Stopy krve mezi předsíní a ložnicí spolu s několika krvavými skvrnami na posteli dokládaly, že jí srdce pravděpodobně přestalo bít už v předsíni. Na základě tělesné teploty a stupně posmrtné ztuhlosti odhadla soudní patoložka dobu úmrtí v rozmezí mezi třiadvacátou hodinou večerní a jednou ranní s tím, že příčinou smrti byla patrně ztráta krve poté, co byla na jednom či více místech na levé straně krku přímo nad ramenem protáta krční tepna.

Kalhoty i spodní kalhotky měla oběť stažené ke kotníkům.

„Provedla jsem stěr zpod nehtů a nehty jsem jí ostříhala, ale pouhým okem jsem neobjevila žádné zbytky kůže,“ pronesla patoložka.

„Odkdy děláte práci kriminalistických techniků?“ zeptala se jí Katrine.

„Bjørn nás o to požádal,“ odpověděla. „Umí hezky poprosit.“

„Vážně? A jiná zranění?“

„Má odřeninu na levém předloktí a v břišku levého ukazováčku zaraženou třísku.“

„Stopy znásilnění?“

„Žádné viditelné stopy násilí v oblasti podbříšku, ovšem tohle...,“ přidržela nad břichem mrtvé lupu, Katrine se přes ni zadívala a spatřila tenký průhledný proužek, „... by mohly být její nebo cizí sliny, ale spíš to vypadá jako preejakulát nebo sperma.“

„Doufejme,“ podotkla Katrine.

„*Doufáme* ve znásilnění?“ ozval se Bjørn Holm, který mezitím vešel a stoupl si za ni.

„Pokud to bylo znásilnění, vše naznačuje, že k němu došlo post mortem,“ opáčila Katrine, aniž se otočila. „Takže už o tom beztak nevěděla. A já bych trochu spermatu ocenila.“

„Dělal jsem si legraci,“ řekl Bjørn tiše svým vřelým totenským dialektem.

Katrine zavřela oči. Samozřejmě že Bjørn ví, že sperma je v podobných případech klíčem ke všemu. A pochopitelně se snažil o vtip, snažil se zlehčit zvláštní křehkou atmosféru, která mezi nimi panovala během posledních tří měsíců, jež uplynuly od jejího odstěhování. Katrine sama se pokoušela o totéž, jen se jí to nedařilo.

Soudní patoložka k nim zvedla pohled. „Já jsem tady skončila,“ prohlásila a upravila si hidžáb.

„Sanitka už čeká, kolegové tělo odnesou,“ pronesl Bjørn. „Díky za pomoc, Zahro.“

Soudní patoložka pokývla a spěšně odešla, jako by si i ona byla vědoma napětí v místnosti.

„Tak co?“ zeptala se Katrine a donutila se na Bjørna pohlédnout. Snažila se nevnímat jeho bolestný a spíš smutný než prosebný pohled.

„Není to žádná sláva,“ podrbal se Bjørn v mohutném ryšavém vousu, jehož kotlety mu sahaly až pod rastafariánskou čepici.

Katrine vyčkávala a jen doufala, že je stále ještě řeč o vraždě.

„Úklidu očividně zrovna moc nedala, našli jsme tady vlasy spousty lidí – hlavně mužů –, a sotva tu byli včerejšího večera všichni.“

„Zastupovala oběti v případech znásilnění,“ vysvětlila mu Katrine. „Pro nezadanou ženu zastávající natolik náročnou pozici nemusí být nutně úklid takovou prioritou jako pro tebe.“

Bjørn se pousmál, nic však nenamítl. A Katrine si znovu uvědomila, že ji bodlo špatné svědomí, které v ní Bjørn dokázal vyvolat dost často. Samozřejmě se kvůli úklidu nikdy nehádali, protože Bjørn si vždycky s mytím nádobí, vytíráním schodů, praním prádla, úklidem koupelny a větráním příkrývek rychle poradil a přitom jí nic nevyčítal ani s ní o tom nediskutoval. Jako ostatně ani o ničem jiném. Za celý ten rok, co spolu bydleli,

neproběhla jediná pitomá hádka, Bjørn se jim vyhýbal. A když měla Katrine všeho plné zuby, stál při ní, byl pozorný, obětavý, neúnavný, jako nějaký debilní stroj – a na čím vyšší piedestal ji tím stavěl, tím víc se cítila jako blbá princezna.

„Jak víš, že ty vlasy patřily mužům?“ vzdychla.

„Nezadaná žena zastávající náročnou pozici...,“ odvětil Bjørn, aniž na ni pohlédl.

Katrine zkrřížila paže. „Co se tím pokoušíš naznačit, Bjørne?“

„Cože?“ Bjørnovi bledý obličej lehce zrudl a oči se mu vypouklily ještě víc než obvykle.

„Že strídám chlapy jako ponožky? Fajn, tak jestli to chceš vědět...“

„Ne!“ Bjørn zvedl ruce před sebe v jakémisi obranném gestu. „Tak jsem to nemyslel. To byl hloupý vtip.“

Katrine věděla, že by s ním měla soucítit. A celkem také soucítila. Jenže ne tím způsobem, který člověka přiměje, aby druhého objal. Její soucit připomínal spíš opovržení, opovržení, které v ní probouzelo chuť ho udeřit, ponížit. A právě proto, proto, že toho skvělého Bjørna Holma nechtěla vidět poníženého, ho raději opustila. Nadechla se.

„Zpátky k těm mužům.“

„Většinou byly ty vlasy krátké,“ vysvětlil Bjørn. „Uvidíme, jestli analýza moji domněnku potvrdí. Přinejmenším máme dost DNA na to, abychom soudní patologii na nějakou dobu zaměstnali.“

„Fajn,“ obrátila se Katrine zpátky k tělu. „Napadá tě, čím jí mohl ten krk probodnout? Nebo propíchat? Je tu spousta bodných ranek hustě vedle sebe.“

Bjørnovi se očividně ulevilo, že se hovor opět stočil k pracovním záležitostem. Do prčic, jsem já to ale mimon, pomyslela si Katrine.

„Není to úplně vidět, ovšem ty ranky tvoří vzorec. Nebo tedy dva vzorce.“

„Vážně?“

Bjørn došel k tělu a ukázal na ženin krk. „Vidíš, tady vytvářejí dva zaoblené obdélníky, které se překrývají, jeden tady a druhý tady.“

Katrine naklonila hlavu ke straně. „Jo, když jsi mi to ukázal, tak...“

„Jako dvě kousnutí.“

„A do prdele,“ vylétlo z Katrine. „Nějaké zvíře?“

„No to těžko. Představ si, že při stisknutí horní a dolní čelisti se kůže smáčkne do záhybu. Pak vznikne takový otisk, jako je tenhle...“ Bjørn vytáhl z kapsy kousek poloprůhledného papíru, v němž Katrine okamžitě identifikovala papír, do něhož si denně před odchodem do práce balil svačinu. Na papíru byl patrný zaoblený obdélník a v něm odpovídající prohlubně. Bjørn při držení papíru těsně nad ranami na krku. „Každopádně se zdá, že odpovídají skusu jednoho chlápka z Totenu.“

„Lidské zuby tohle přece způsobit nemohly.“

„Souhlasím. Ale otisky jsou lidskému chrupu podobné.“

Katrine si olízla rty. „Někteří lidé si pilují zuby do špičky.“

„Pokud to byly zuby, najdeme možná kolem jednotlivých ranek sliny. Nicméně jestliže se nacházeli v okamžiku činu na koberci v předsíni, poukazují otisky zubů na to, že pachatel stál za ní a byl vyšší.“

„Soudní patoložka neobjevila pod jejími nehty nic, proto odhaduju, že ji pevně držel,“ doplnila Katrine. „Silný, průměrně nebo lehce nadprůměrně vysoký muž se zvířecími zuby.“

Mlčky pozorovali tělo. Jako dvojice mladých lidí na výstavě uměleckých děl, kteří si utvářejí názor, s nímž vzápětí jeden druhého ohromí, pomyslela si Katrine. Až na to, že Bjørn nebyl typ, který by chtěl lidi ohromovat. Na rozdíl od ní.

Zaslechla v předsíni kroky. „Nikdo další at sem ted nechodí!“ zvolala.

„Chci vám akorát říct, že doma byli obyvatelé jenom dvou bytů a že nikdo nic neslyšel ani neviděl,“ ozval se Wyllerův vysoký hlas. „Ale před chvílí jsem mluvil se dvěma mladíky, kteří viděli Elise Hermansenovou přicházet domů. Tvrdili, že byla sama.“

„A ti mladíci jsou...“

„... bezúhonní a mají úctenku z taxíku, která dokazuje, že dům opustili těsně po půl dvanácté. Povídali, že je Elise Hermansenová přistihla, jak čurají v průjezdu. Mám je předvést k výsledku?“

„Ti to neudělali, přesto je předvedte.“

„Dobře.“

Wyllerovy kroky se vzdálily.

„Přišla sama a nikde žádné známky vloupání,“ prohodil Bjørn. „Myslíš, že ho pustila dovnitř dobrovolně?“

„Jedině pokud ho dobře znala.“

„Jak to myslíš?“

„Zastupovala oběti znásilnění, znala možná rizika a ten bezpečnostní řetízek na dveřích vypadá dost nově. Myslím, že byla opatrná.“ Katrine přidřepla vedle těla. Podívala se na třísku vykukující jen lehoučce z ženina prostředníčku. A na odřeninu na předloktí.

„Právní zástupkyně,“ zopakoval Bjørn. „Pro koho pracovala?“

„Kancelář Hollumsen & Skiri. Ti zavolali policii, protože se nedostavila k soudnímu jednání a nebrala telefon. Není úplně neobvyklé, že násilníci právním zástupcům v případech znásilnění vyhrožují.“

„Myslíš si, že to...“

„Ne, jak jsem povídala, nemyslím si, že by někoho pustila dovnitř. Ale...“ Katrine svařtila čelo. „Taky ti tahle tříska připadá růžovobílá?“

Bjørn se nad ni sklonil. „Rozhodně je bílá.“

„Růžovobílá,“ zopakovala Katrine a vstala. „Pojď.“
Vyšli do předsíně, kde Katrine otevřela dveře a ukázala na odrbanou zárubeň. „Růžovobílá.“

„Když to říkáš...,“ nebránil se Bjørn.

„Copak to nevidíš?“ zeptala se Katrine nedůvěřivě.

„Výzkumy prokázaly, že ženy všeobecně rozlišují víc barevných odstínů než muži.“

„Ale tohle snad vidíš?“ zvedla Katrine bezpečnostní řetízek visící z vnitřní strany dveří.

Bjørn se sklonil. Závan jeho vůně Katrine otrásl. Možná jí byla jen nepříjemná jeho náhlá blízkost.

„Zbytky kůže,“ pronesl.

„Ta odřenina na předloktí. Chápeš?“

Pomalou přikývl. „Sedřela si kůži o bezpečnostní řetízek, který tudíž musel být upevněný. Není to tak, že by se kolem ní pachatel snažil procpat dovnitř, to ona sama se pokoušela dostat ven.“

„V Norsku bezpečnostní řetízky nepoužíváme, jenom zamykáme, to bohatě stačí. A pokud ho pustila dovnitř, pokud byl tenhle silný muž například nějaký její známý...“

„... pak by se neobtěžovala s upevňováním řetízku potom, co ho sundala, aby dotyčného pustila dovnitř. Cítila by se přece bezpečně. Tudíž...“

„Tudíž,“ skočila mu do řeči Katrine, „byl muž v bytě už při jejím příchodu.“

„A ona o něm nevěděla,“ dodal Bjørn.

„Právě proto řetízek upevnila, myslela si totiž, že nebezpečí číhá venku,“ otrásla se Katrine.

Přesně pro takové situace vytvořili sousloví děsivá radost. Pro pocit, který kriminalista má, když mu na jedinou něco dojde.

„Harry by s tebou byl spokojený,“ zasmál se Bjørn.

„Co je?“

„Zrudla jsi.“

Já jsem fakt mimoň, pomyslela si Katrine.

Katrine dělalo problémy se během tiskové konference soustředit. Policie média stručně informovala o identitě oběti, jejím věku a o tom, kde a kdy byla nalezena – a to bylo v podstatě vše. Při prvních tiskových konferencích následujících okamžitě po vraždě bylo prakticky vždy nutné říkat toho co nejméně, jen se ve jménu moderní otevřené demokracie pořádat prostě musely.

Vedle Katrine seděl šéf oddělení vražd Gunnar Hagen. Blesky fotoaparátů se mu odrážely od lysiny obkroužené věncem tmavých vlasů. Předčítal krátké věty, které předem společně sepsali. Katrine byla ráda, že se ujal slova. Ne že by se bála záře reflektorů, ale bude lépe, když na to dojde později. Prozatím je v roli vedoucí vyšetřování natolik nováčkem, že pro ni bude bezpečnější, obstará-li mluvení Hagen a ona se přiučí vhodnému projevu. Odkouká od zkušeného policejního šéfa, jak lze okolí přesvědčit – a to spíše za pomoci řeči těla a tónu než obsahu – o tom, že policie je pánem situace.

Přes hlavy asi třiceti novinářů shromážděných v zasedacím sále ve čtvrtém patře se dívala na velký obraz zaujímající celou zadní stěnu. Byli na něm nazí koupající se lidé, povětšinou mladí útlí hoši. Krásný nevinný

výjev z časů, kdy se všechno nevykládalo a nepřekrucovalo v nejhorsím slova smyslu. Katrine sama nebyla jiná, předpokládala, že umělec byl pedofil. Hagen odpovídal na otázky novinářů za pomoci obligátní mantry: „To nemůžeme komentovat.“ S drobnými variacemi, aby opakování nevyznívalo arogantně, nebo dokonce přímo komicky: „V současné chvíli k tomu nemůžeme nic sdělit.“ Nebo poněkud ochotněji: „K tomu se vyjádříme později.“

Poslouchala, jak škrabající propisky a klávesnice zapisují otázky, které byly samozřejmě mnohem barvitější než odpovědi: „Bylo tělo zohaveno?“ „Našli jste stopy sexuálního zneužití?“ „Má policie nějakého podezřelého, a pokud ano, je to někdo z blízkého okolí oběti?“

Spekulativní otázky, které dodají odpovědi „Bez komentáře“ přinejmenším poněkud provokativní podtext.

Ve dveřích v zadní části místnosti zahlédla známou postavu. Dotyčný měl jedno oko zakryté černou páskou a na sobě uniformu vrchního policejního náčelníka, kterou, jak věděla, měl vždy čerstvě vyžehlenou a připravenou ve skříni v kanceláři. Mikael Bellman. Nevstoupil dovnitř úplně, stál jen na prahu jako pozorovatel. Všimla si, že ho Hagen zaznamenal také, protože v přítomnosti mladého šéfa se na židli poněkud více napřímil.

„Tímto bychom to ukončili,“ pronesla šéfka oddělení pro styk s veřejností.

Bellman Katrine mávnutím naznačil, že s ní chce mluvit.

„Kdy bude další tiskovka?“ vykřikla Mona Daaová, reportérka z kriminalistické redakce bulvárního deníku *VG*.

„K tomu se vyjádříme...“

„Jakmile zjistíme něco nového,“ přerušil šéfku oddělení styku s veřejností Hagen.

Jakmile, zapamatovala si Katrine. Ne jestliže. Právě takovéto drobné, ale důležité významové rozdíly naznačovaly, že státní úředníci pracují neúnavně, že mlýny spravedlnosti melou a že je jen otázkou času, kdy bude viník dopaden.

„Nějaké novinky?“ zeptal se Bellman, zatímco kráčeli atriem budovy policejního ředitelství. Jeho téměř dívčí krása podtržená dlouhými řasami, pečlivě upravenými a poněkud příliš dlouhými vlasy a opálenou pletí s typickými bílými pigmentovými skvrnami dříve vyvolávala dojem lehké ješitnosti a slabosti. Ovšem páska, která samozřejmě mohla působit až teatrálně, vytvářela dojem opačný – dojem síly – a také hlásala, že tohoto muže nezastaví ani ztráta oka.

„Kriminalističtí technici našli něco v těch kousancích,“ odpověděla mu Katrine a prošla za ním bezpečnostním východem u recepcie.

„Sliny?“

„Rez.“

„Rez?“

„Ano.“

„Opravdickou rez?“ Bellman stiskl přivolávací výtahu.

„Zdá se, že ano.“ Katrine si stoupla vedle něj.

„Ještě pořád nevíte, jak se pachatel dostal do bytu?“

„Ne. Zámek se nedá vypáčit a ani dveře, ani okna nebyly nijak poškozeny. Stále je ve hře možnost, že ho dovnitř pustila sama, ale tomu se nám nechce vůbec věřit.“

„Třeba měl klíč.“

„Tamní družstvo má takové zámky, kdy jeden klíč odemyká jak vrata dole, tak byt. A podle soupisu na družstvu existoval k bytu Elise Hermansenové jenom jeden klíč. Ten měla při příchodu domů u sebe ona sama. Berntsen a Wyller mluvili se dvěma mladíky, kteří se tou dobou zdržovali v průjezdu, a oba vypověděli, že

si odemkla, že to nebylo tak, že by zazvonila na domovní zvonek a někdo jí z bytu otevřel.“

„Chápu. Ale nemohl si někde obstarat kopii toho klíče?“

„V takovém případě by musel nejen sehnat originální klíč, ale také najít zámečníka, který umí a smí vyrábět systémové klíče a kterému nedělá potíže vytvořit kopii bez písemného svolení družstva. Což je dost málo pravděpodobné.“

„Dobře, o tom jsem s vámi beztak mluvit nechtěl...“ Dveře výtahu se před nimi otevřely a dva policisté, kteří z něj právě vystupovali, se při pohledu na vrchního náčelníka automaticky přestali smát.

„Jedná se o Trulse,“ pokračoval Bellman poté, co dal Katrine při nástupu do prázdného výtahu galantně přednost. „Myslím Berntsena.“

„Ano?“ odpověděla Katrine a ucítila slabý závan vody po holení. A to měla pocit, že už muži s pravidelným holením a poléváním se alkoholovou marinádou přestali. Bjørn používal strojek a nevoněl se ničím a chlapi, které měla po něm... no, v několika případech by nejspíš dala přednost těžkému parfému před jejich přirozeným oděrem.

„Jak mu to jde?“

„Berntsenovi? Dobře.“

Stáli vedle sebe obrácení ke dveřím výtahu, Katrine však koutkem oka zahlédla, že se vrchní náčelník v nastalém tichu ušklíbl.

„Dobře?“ zopakoval nakonec.

„Provádí přidělené úkoly.“

„Které nejsou patrně příliš náročné, předpokládám?“

Katrine pokrčila rameny. „Nemá s vyšetřováním zkušenosti a přitom byl přidělen na největší norské oddělení vražd hned po Kriposu. To pak člověk nemůže rovnou velet, abych tak řekla.“

Bellman pokývl a zamnul si bradu. „Chtěl jsem vlastně jenom vědět, jak si vede. Jestli třeba ne... jestli dodržuje pravidla hry.“

„Pokud já vím, tak ano.“ Výtah zastavil. „Mimochodem, o jakých pravidlech hry tu mluvíme?“

„Jen bych rád, abyste na něj dohlédla, kolegyně Brattová. Berntsen to nemá lehké.“

„Máte na mysli zranění, která utrpěl při výbuchu?“

„Mám na mysli jeho život. Berntsen je poněkud... jak se to jenom řekne...“

„Mimochodem?“

Bellman se zasmál a pokývl k otevřeným dveřím výtahu. „Vaše patro, kolegyně Brattová.“

Zatímco Katrine kráčela chodbou k oddělení vražd, prohlížel si Bellman její dobře vytrénované pozadí a na těch několik vteřin, než se dveře výtahu opět zavřely, popustil uzdu fantazii. Poté napřel myšlenky zpátky k *problému*. O žádný problém přirozeně nešlo, jen o možnost. Dilema to však bylo. Dostal opatrnou a nanejvýš neoficiální otázku z kanceláře premiérky. Změny ve vládě byly na spadnutí a mimo jiné byla ve hře funkce ministra spravedlnosti. Ta otázka zněla, co by Bellman – zcela hypoteticky – odpověděl, pokud by mu byla učiněna jistá nabídka. Nejprve užasl. Ale při bližším zamyšlení mu došlo, že jejich volba je logická. Jako vrchní policejní náčelník měl nejen zásluhy na odhalení nyní již mezinárodně známého policejního řezníka, navíc v zápalu boje obětoval oko a svým způsobem se stal domácí i mezinárodní hvězdou. Čtyřicetiletý vrchní policejní náčelník s právnickým vzděláním a dobrými vyjadřovacími schopnostmi, úspěšně chránící hlavní město před vraždami, drogami a kriminalitou – nebylo by už načase svěřit mu významnější úkol? A vadí snad, že ke všemu dobře vypadá? Přitáhne to snad do strany *méně* žen? Proto odpověděl, že by – zcela hypoteticky – nabídku přijal.

Vystoupil v sedmém, nejvyšším patře a prošel kolem řady portrétů svých předchůdců.

Ovšem dokud nahoře nerozhodnou, musí dbát na to, aby jeho fasáda neutrpěla ani škrábanceček. Jako třeba aby Truls nevymyslel nějakou pitomost, která by se zároveň vrátila jemu, Mikaelovi. Otrásl se při představě novinových titulků typu „Vrchní policejní náčelník držel ochrannou ruku nad zkorumpovaným policistou a kamarádem“.

Truls totiž před nějakou dobou nakráčel k němu do kanceláře, hodil nohy na stůl a rovnou mu sdělil, že kdyby ho od policie vyrazili, bude mu útěchou aspoň to, že s sebou při pádu stáhne stejně pošpiněného vrchního policejního náčelníka. Proto se Mikael nemusel dlouho rozhodovat, zda mu přání pracovat na oddělení vražd vyplní. Zvláště když – jak právě potvrdila Katrine Brattová – nebude mít Truls příliš odpovědnosti, a nebude tedy moct zase něco posrat.

„Čeká na vás vaše krásná žena,“ informovala Mikaela Lena, jakmile vešel do předpokoje. Leně bylo hodně přes šedesát, a když Bellman před čtyřmi lety nastoupil do funkce, ze všeho nejdřív ho požádala, aby ji nenazýval asistentkou, jak znělo modernizované označení této pozice. Protože ona je a navždy zůstane sekretářkou.

Ulla seděla na pohovce u okna. Lena měla pravdu: má krásnou ženu. Ulla je štíhlá a přitažlivá, ani tři porody na tom nic nezměnily. Ale co je důležitější, stojí vždy za ním, uvědomuje si, že jeho kariéra potřebuje péči, podporu, manévrovací prostor. A že nějaký ten občasný přešlap v soukromém životě je přece lidský, jestliže člověk žije pod tlakem, který k tak náročné funkci neodmyslitelně patří.

A pak je tak nevinná, téměř naivní, díky čemuž se jí dá z obličejů všechno vyčíst. Bellman v něm nyní četl zoufalství. Jako první ho napadlo, že se něco stalo dětem, a už se na to chystal zeptat. Avšak pak zaznamenal

záblesk hořkosti a došlo mu, že Ulla něco zjistila. Zase. Krucinál.

„Tváříš se tak vážně, miláčku,“ pronesl klidně a vydal se ke skříni, přitom si rozepínal sako uniformy. „Něco s dětmi?“

Zavrtěla hlavou. S předstíraným ulehčením vydechl. „Ne že bych tě neviděl rád, ale vždycky mě tvůj neohlášený příchod vyděsí.“ Pověsil sako do skříně a usadil se do křesla naproti ní. „Tak co se děje?“

„Zase ses s ní sešel,“ spustila. Bellman jí na hlase poznal, že si předem připravila, jak to pronese. Naplánovala si to, aby se nerozplakala. A přece už jí v modrých očích stály slzy.

Zavrtěl hlavou.

„Nelži,“ řekla zastřeným hlasem. „Podívala jsem se ti do telefonu. Jenom tenhle týden jsi jí volal třikrát, Mikaeli. Slíbil jsi...“

„Ullo.“ Předklonil se a chtěl ji přes stůl vzít za ruku, ale odtáhla se. „Mluvil jsem s ní proto, že jsem potřeboval poradit. Isabelle Skøyenová pracuje jako poradkyně pro public relations ve společnosti, která se specializuje na lobbing a politiku. Zná cestičky moci, sama si jimi prošla. A zná mě.“

„Zná tebe?“ Ulle se stáhl obličej do grimasy.

„Jestli mám – jestli máme – tohle přijmout, musím využít všechno, co mi může přinést nějakou výhodu, musím být o koňskou délku před všemi ostatními, kteří by o tu pozici také stáli. *Ministr*, Ullo. Nic víc už není.“

„Ani rodina není víc?“ popotáhla.

„Víš dobře, že naši rodinu nikdy nezradím...“

„Nikdy nezradíš?“ vykřikla se vzlykem. „Vždyť už jsi ji...“

„... a doufám, Ullo, že ani ty nemáš něco takového v plánu. Kvůli nesmyslné žárlivosti vůči ženě, se kterou si telefonuju z čistě kariérních důvodů.“

„Ta ženská byla komunální politička jenom chvilku, Mikaeli. Co ti asi tak může poradit?“

„Mimo jiné to, co člověk *nesmí* udělat, jestliže chce jako politik přežít. Tuhle zkušenost si koupili tím, že ji zaměstnali. Například člověk nesmí zradit svoje ideály. Svoje nejbližší. Své povinnosti a odpovědnost. A pokud šlápne vedle, musí poprosit o odpuštění a zkusit se napodruhé zachovat správně. Člověk může chybovat. Ale nesmí zradit. A já zradit nechci, Ullo.“ Opět sáhl po její ruce. Tentokrát Ulla ucuknout nestihla. „Vím, že po tom, co se stalo, nemám právo po tobě cokoli žádat, ale jestli mám tohle zvládnout, potřebuju tvoji důvěru a podporu. Musíš mi věřit.“

„A jak ti mám...“

„Pojď sem.“ Vstal, aniž pustil její ruku, a dovedl ji k oknu. Obrátil ji tváří k městu. Sám si stoupl za ni a položil jí ruce na ramena. Protože se budova policejního ředitelství nacházela na návrší, viděli pod sebou polovinu Osla, koupající se ve slunci. „Chceš přispět ke změně, Ullo? Pomůžeš mi vytvořit bezpečnější budoucnost pro naše děti? Pro děti našich sousedů, pro tohle město? Pro naši zemi?“

Poznal, že na ni jeho slova zapůsobila. Proboha, zapůsobila i na něj samotného, úplně jím pohnula. Ačkoli si je víceméně vypůjčil z poznámek, které si zapsal pro případné vystoupení v médiích. Od chvíle, kdy kývne na nabídku stát se ministrem spravedlnosti, neuplyne mnoho hodin a z televize, rádia i novin po něm budou chtít telefonické vyjádření.

Truls Berntsen po skončené tiskové konferenci právě vcházel s Wyllerem do atria, když ho zastavila nevyšoká žena.

„Mona Daaová z VG. Vás už jsem někde viděla...,“ odvrátila se od Trulse, „ale vy asi budete na oddělení vražd nový?“

„Přesně tak,“ usmál se Wyller. Truls si novinářku prohlížel z boku. Měla celkem roztomilý obličej. Široký, možná tak trochu sámský. Nevěděl však, co si má myslet o jejím těle. Kvůli širokým barevným hávům, které nosívala, připomínala spíš operní kritičku ze staré školy než ostřílenou kriminalistickou novinářku. Přestože jí nemohlo být moc přes třicet, připadalo Trulsovi, že pracuje u novin už celé věky, že je silná, vytrvalá a rozložitá, že ji hned tak něco neskolí. A navíc voněla jako muž. Kolovaly fámy, že místo parfému používá vodu po holení Old Spice.

„Během tiskovky jste nám toho zrovna moc neřekli,“ usmála se Mona tak, jak se novináři obvykle usmívají, jestliže něco chtějí. Jen se v tomhle případě nezdálo, že by šla výhradně po informacích. Nespouštěla z Wyllera pohled.

„Víc jsme toho prostě neměli,“ odpověděl jí Wyller také s úsměvem.

„V tom případě to ocituju,“ opáčila Mona lehce a přitom si začala psát. „Vaše jméno?“

„Ocitujete co?“

„Že policie skutečně neví víc, než nám Hagen a Bratová sdělili na tiskovce.“

Wyller okamžitě zpanikařil, jak mu Truls poznal na očích. „Ne, ne, tak jsem to nemyslel... já... nic nepište, prosím.“

Mona si ani nepřestala zapisovat: „Představila jsem se jako novinářka, proto vám mělo být jasné, že jsem tady pracovně.“

Wyller hledal pohledem pomoc u Trulse, ten však nic neřekl. Kampak se podělo sebevědomí, se kterým jsi oslňoval ty holky, chlapečku, co?

Wyller si odkašlal a pokusil se svůj vysoký hlas položit kapánek níž: „Zakazuju vám, abyste mě citovala.“

„Chápu,“ odvětila Mona. „V tom případě ocituju i tohle, tedy to, že se policie pokouší o cenzuru.“

„Já... ne, takhle...“ Wyllerovi vhrkla do tváří červeň a Truls měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Klídek, jen si z vás střílím,“ pronesla Mona.

Anders Wyller na ni na chvílku upřel pohled a teprve potom vydechl.

„Vítejte ve hře. Hrajeme tvrdě, ale férově. A když můžeme, tak si vzájemně pomáháme. Vidte, pane Berntsene?“

Truls zachrochtal v odpověď cosi, co si mohli zbylí dva vyložit podle libosti.

Mona Daaová otočila v zápisníku stránku. „Nebudu tu opakovat otázku, jestli máte nějaké podezřelé, to ať si vyřídí vaši šéfové, ale ráda bych se zeptala na průběh vyšetřování všeobecně.“

„Jen do toho,“ usmál se opět Wyller. Zdálo se, že je zpátky na koni.

„Nebývá to tak, že se v podobných případech při vyšetřování vždy zaměřuje pozornost na bývalé partnery nebo milence?“

Anders Wyller se už už chystal odpovědět, když vtom mu Truls položil ruku na rameno a skočil jim do řeči:

„Živě vidím váš článek, paní Daaová. *Vedoucí vyšetřování nechtěla vyrukovat s informacemi o podezřelých, avšak policejní zdroj VG sdělil, že se vyšetřování zaměří na bývalé partnery a milence.*“

„Přesně tak,“ odvětila Mona a dál si cosi psala. „Netušila jsem, že jste tak bystrý, pane Berntsene.“

„A já jsem nevěděl, že znáte moje jméno.“

„Ale, každý policista má svou pověst. A oddělení vražd není zas tak velké, abych se nedokázala udržovat v obraze. Jen vy jste mi nějak unikl, nováčku.“

Wyller se chabě pousmál.

„Vidím, že máte v úmyslu dál mlčet, tak mi aspoň povězte, jak se jmenujete.“

„Anders Wyller.“

„Mě najdete tady, pane Wyllere.“ Podala mu vizitku a po téměř nepatrném zaváhání dala jednu i Berntsenu. „Jak jsem říkala, tradičně si vzájemně vypomáháme. A za dobré tipy dobře platíme.“

„Snad nepodplácíte policisty?“ užasl Wyller a vsunul si její vizitku do kapsy riflí.

„Proč ne?“ opáčila a pohledem zalétla k Berntsenu. „Tip je tip. Takže kdyby vás něco napadlo, klidně zavolejte. Nebo zaběhněte do fitness centra Gain, většinou tam bývám denně od devíti večer do pozdních nočních hodin. Mohli bychom se spolu trochu zapotit...“ usmála se na Wyllera.

„Já se radši potím venku,“ opáčil Wyller.

Mona přikývla. „Procházky se psem. Vypadáte na člověka, co má psa. To se mi líbí.“

„Proč?“

„Mám alergii na kočky. Tak fajn, hoši, spolupráce je spolupráce: slibuju, že vám zavolám, pokud zjistím něco, co by vám mohlo pomoci.“

„Díky,“ pronesl Berntsen.

„Ale v tom případě budu potřebovat nějaké telefonní číslo.“ Mona sledovala Wyllera.

„Jistěže,“ přikývl.

„Píšu si.“

Wyller jí začal diktovat jednotlivé číslice, ale novinářka po chvíli vzhlédla. „To je číslo na recepci tady na ředitelství.“

„Právě tady pracuju,“ přikývl Wyller. „A mimochodem, mám kočku.“

Mona zaklapla zápisník. „Ještě se uvidíme.“

Truls ji sledoval, jak se jako tučňák kolébá k východu, ke zvláštním těžkým kovovým dveřím s kulatým okénkem.

„Porada začíná za tři minuty,“ upozornil ho Wyller.

Truls se podíval na hodinky. Odpolední porada vyšetřovacího týmu. Oddělení vražd by bylo super, kdyby

nebylo vražd. Vraždy jsou svinstvo. Vraždy znamenají přesčas, sepisování hlášení, nekonečné porady a vystrešované lidi. Ale aspoň je během přesčasů jídlo v kantýně zdarma. Vzdychl, otočil se, že se vydá k bezpečnostnímu východu, a strnul jako přimražený.

Tamhle jde.

Ulla.

Mířila ven, a i když o něj letmo zavadila pohledem, předstírala, že si ho nevšimla. Občas to tak dělávala. Možná proto, že když se v těch zřídkavých případech ocitli spolu sami bez Mikaela, bylo to trapné. Oba se podobným setkáním vyhýbali, už v mládí. Truls proto, že se vždycky hned začal potit, srdce se mu rozbušilo a s odstupem času se trápil tím, co napovídal hloupostí a proč neřekl něco chytrého, vhodného. Ulla proto... no, nejspíš proto, že se potil, srdce mu bušilo a neříkal nic nebo mlel pitomosti.

Přesto málem zavolaal atriem její jméno.

Ulla však už mezitím došla ke kovovým dveřím. Brzy bude venku a sluneční paprsky zlíbají její krásné světlé vlasy.

Proto místo toho její jméno jen v duchu zašeptal.

Ulla.

Katrine Brattová se rozhlížela po zasedací místnosti.

Osm vyšetřovatelů, čtyři analytici, jeden kriminalistický technik. Všichni jí byli k dispozici. A všichni na ni upírali dravčí pohled. Novopečená vedoucí vyšetřování. Katrine věděla, že nejskeptičtěji se vůči ní staví její kolegyně. Často uvažovala o tom, jestli je tak zásadně jiná než ostatní ženy. U nich dosahovala hladina testosteronu pěti až deseti procent hladiny jejich kolegů, zatímco u ní to bylo téměř pětadvacet. Prozatím kvůli tomu nebyla ochlupenou hromadou svalů s klitorisem o velikosti penisu, ale co si jen pamatovala, byla rozhodně nadřazenější, než přiznávaly její kamarádky. Nebo „nadržená jako stepní koza“, jak tomu říkával Bjørn, když to s ní bylo nadmíru zlé – to pak dokázala uprostřed pracovní doby dojet na Bryn a přimět ho, aby ji opíchal v prázdném skladu za laboratoří, až v krabicích cinkaly baňky a zkumavky.

Odkašlala si, zapnula na telefonu nahrávání a poradu zahájila slovy: „Je šestnáct hodin, čtvrtek 22. září, nacházíme se v zasedací místnosti číslo jedna na oddělení vražd a tohle je první porada prozatímního vyšetřovacího týmu ustaveného po vraždě Elise Hermansenové.“

Všimla si, že jako poslední se do místnosti vplížil Truls Berntsen a usadil se zcela vzadu.

Pokračovala shrnutím informací, které většina přítomných znala, totiž že Elise Hermansenová byla dnešního rána nalezena mrtvá a že pravděpodobnou příčinou smrti byla ztráta krve, k níž došlo v důsledku bodných ran na krku. Že se jim doposud nepřihlásili žádní svědci a že prozatím nemají žádné podezřelé ani žádné potvrzené stopy. Organický materiál, který v bytě našli a který by mohl být lidský, byl odeslán na analýzu DNA, jejíž výsledky by snad měli znát do týdne. Další potenciální stopy zkoumá kriminalisticko-technické oddělení a soudní patologie. Jinými slovy: nemají nic.

Zaznamenala, že si někteří kolegové založili paže na hrudi a ztěžka se nadechli, divže nezívli. Věděla, co si myslí: že tohle jsou samozřejmosti, pouhá rekapitulace, že to není dost, že není důvod nutit je k tomu, aby odložili jiné případy, které mají rozdělané. Zopakovala, jak za pomoci dedukce došla k tomu, že vrah už musel být v době příchodu oběti v bytě, ale sama si uvědomila, že to zní jen jako sebechvála. Jako prosba novopečeného vedoucího, který se dožaduje respektu. Cítila, jak ji zachvacuje zoufalství, a vzpomněla si na to, co jí řekl Harry, když mu zavolala a chtěla od něj radu.

„Chyt' vraha.“

„Harry, na to jsem se tě neptala, ptala jsem se tě, jak se řídí vyšetřovací skupina, která člověku nedůvěřuje.“

„A já jsem ti odpověděl.“

„Chytit vraha přece nic nevy...“

„Vyřeší to všechno.“

„Všechno? A co to třeba vyřešilo konkrétně v tvém případě, Harry?“

„Nic. Ale ptala ses mě na řízení.“

Katrine se znovu rozhlédla po místnosti, dokončila další zbytečnou větu, nadechla se a uvědomila si, že jednou rukou lehce ťuká do opěrky.

„Jestliže Elise Hermansenová vpustila toho člověka zkraje večera do bytu, nechala ho tam a sama se někam vydala, pak hledáme osobu, kterou znala. Proto jsme prošli její telefon a počítač. Torde?“

Tord Gren vstal. Přezdívalo se mu Brodivec, nepochybně proto, že se kvůli svému mimořádně dlouhému krku, úzkému nosu připomínajícímu zobák a abnormálně dlouhým pažím, které vypadaly jako roztažená křídla, skutečně podobal brodivému ptáku. Jeho předpotopní kulaté brýle a dlouhé kudrnaté vlasy visící mu po obou stranách obličeje Katrine evokovaly sedmdesátá léta.

„Dostali jsme se do jejího iPhone a prošli seznam příchozích, odchozích i zmeškaných hovorů za poslední tři dny,“ spustil Tord, aniž odtrhl pohled od tabletu, protože se obecně snažil vyhýbat očnímu kontaktu. „Samé pracovní telefonáty. Kolegové a klienti.“

„Žádní přátelé?“ zeptal se Magnus Skarre, taktický vyšetřovatel. „Rodiče?“

„Je to, jak jsem říkal,“ odpověděl mu Tord. Nikoli nepřátelsky, jen svá slova potvrdil. „Totéž platí pro mailovou korespondenci. Výhradně pracovní zprávy.“

„V advokátní kanceláři dosvědčili, že Elise hodně pracovala přesčas,“ doplnila Katrine.

„To je pro nezadané ženy typické,“ podotkl Skarre.

Katrine upřela na malého podsaditého kriminalistu pohled, ačkoli věděla, že jeho komentář necítil na ni. Na to nebyl Skarre ani dost podlý, ani dost pohotový.

„Počítač neměla zaheslovaný, ale moc jsme toho v něm stejně neobjevili,“ pokračoval Tord. „Historie ukazuje, že si většinou četla zprávy a googlovala. Občas se dívala na nějaké pornostránky, ale na úplně běžné, a nenašli jsme žádné náznaky, že by jejich prostřednictvím někoho kontaktovala. Tím nejpochybnějším, čeho se za posledních pár let na internetu dopustila, bylo streamování filmu *Žápisník jedné lásky* přes Popcorn Time.“

Protože Katrine odborníka na informační technologie zas tak dobře neznala, nevěděla, jestli výrazem „nejpochybnější“ myslí používání onoho pirátského programu, anebo výběr filmu. Sama by řekla to druhé. Popcorn Time jí chyběl.

„Zkusil jsem i pár nabízejících se hesel pro přihlášení do jejího facebookového profilu,“ vykládal dál Tord. „Nevyšlo to, tak jsem poslal do Kriposu žádost o zpřístupnění obsahu účtu.“

„Jakou žádost?“ zeptal se Wyller sedící v první řadě.

„Oficiální žádost,“ pustila se do vysvětlování Katrine. „Žádost o zpřístupnění obsahu facebookového účtu musí projít přes Kripos a norský soud a i s jejich podporou se pak musí postoupit soudu v USA a teprve potom případně Facebooku. V lepším případě to bude trvat týdny, pravděpodobně spíš měsíce.“

„Tak to je všechno,“ uzavřel výklad Tord.

„Jenom jedna otázka od nováčka,“ ozval se Wyller. „Jak jste se dostal do jejího telefonu? Za pomoci otisku prstu mrtvého těla?“

Tord se rychle zadíval Wyllerovi do očí, pak zrak odvrátil a zavrtěl hlavou.

„Tak jak? Kód do iPhone je čtyřciferný. To je deset tisíc různých...“

„Za pomoci mikroskopu,“ přerušil ho Tord a cosi vyfukal na tabletu.

Katrine Tordovu metodu znala, avšak vyčkávala. Tord neměl policejní vzdělání – a vlastně pořádně ani žádné jiné. Pár let studií informačních technologií v Dánsku, ale žádné zkoušky. Přesto si ho velmi rychle přetáhli z IT oddělení na vraždy, kde ho angažovali jako analytika zabývajícího se vším, co nějak souviselo s novými technologiemi a elektronickými stopami. A to zkrátka proto, že měl v tomto ohledu nade všemi ostatními navrch.

„I v nejtvrdějším skle se v místech, kterých se špičky prstů dotýkají nejčastěji, vytvoří mikroprohlubně,“ vysvětlil. „Takže jsem jenom zjistil, kde na displeji jsou nejhlubší, a bylo to. Tedy čtyři číslice, to je dvacet čtyři možných kombinací.“

„Telefon se ale přece po třech neúspěšných pokusech zablokuje,“ namítl Wyller. „Tudíž je třeba...“

„Trefil jsem to na druhý pokus,“ přerušil ho Tord znovu s úsměvem. Katrine nedokázala odhadnout, jestli se usmívá tomu, co řekl, nebo něčemu, co vidí na tabletu.

„Páni, tomu říkám klika,“ okomentoval to Skarre.

„Naopak, měl jsem smůlu, že jsem to netrefil napoprvé. Jestliže kód obsahuje číslice jedna a devět jako v tomhle případě, jde zpravidla o letopočet, a to pak zbývají jen dvě možné kombinace.“

„Tak to by stačilo,“ utnula ho Katrine. „Mluvili jsme s Elisinou sestrou. Tvrdila, že Elise neměla už celé roky stálou známost. Že o ni nejspíš ani nestála.“

„Tinder,“ ozval se Wyller.

„Pardon?“

„Měla v telefonu aplikaci Tinder?“

„Jo,“ přitakal Tord.

„Mladíci, kteří ji potkali v průjezdu, povídali, že byla celkem vymóděná. Takže nešla ze cvičení ani z práce, a od kamarádky taky sotva. A jestliže nestála o trvalého partnera...“

„Dobře,“ pochválila ho Katrine. „Torde?“

„Eufemisticky řečeno to vypadá, že měla v té apce spoustu nových propojení. Jenže k případné další komunikaci, kterou s dotyčnými vedla dále přes Facebook, se nedostaneme pěkně dlouho.“

„Lidi, co se seznamují přes Tinder, se scházejí v barech,“ pronesl jeden hlas.

Katrine překvapeně vzhlédla. Promluvil Truls Berntsen.

„Pokud s sebou měla telefon, stačilo by možná prověřit základnové stanice a potom bary v okolí místa, kde se vyskytovala.“

„Díky, Berntsene,“ odpověděla Katrine. „Základnové stanice jsme už prověřili. Stine?“

Jedna z analytiček se na židli narovnala a odkašlala si.

„Podle výpisů z provozní centrály Telenoru opustila Elise Hermansenová mezi půl sedmou a sedmou Youngovo náměstí, kde se nacházelo její pracoviště, a vydala se někam k mostu Bentsebrua. Potom...“

„Sestra nám sdělila, že Elise chodila cvičit do Myrens Verksted,“ přerušila ji Katrine. „A tam nám zase řekli, že Elise přišla v 19:32 a odešla ve 21:14. Pardon, Stine.“

Stine se rychle a poněkud strnule pousmála. „Potom se Elise vydala do oblasti, kde bydlí, a tam se – nebo přinejmenším její telefon – zdržovala až do chvíle, než byla nalezena. Tedy signál sice přeskočil na pár překrývajících se základnových stanic, což potvrzuje, že byla někde venku, ale rozhodně ne víc než pár set metrů od svého domova na Grünerløkka.“

„Skvělé, tak si uděláme výpravu po barech,“ okomentovala to Katrine.

Truls ze sebe vyrazil dvě krátká zasmání, Anders Wyller vycenil bílé zuby, ale jinak sklidila jen absolutní ticho.

Pomyslela si, že to mohlo být horší.

Telefon ležící před ní se začal posouvat po desce stolu.

Displej ukazoval, že volá Bjørn.

Mohl telefonovat kvůli nějakým stopám a v tom případě by bylo fajn, kdyby to ostatním mohla přetlumočit rovnou tady a teď. Na druhou stranu by v takovém případě patrně volal kolegovi z kriminalisticko-technického, který tu s nimi momentálně seděl, a nikoli jí. Tudíž bylo možné, že jde o soukromou záležitost.

Už už se chystala hovor odmítnout, když vtom jí došlo, že Bjørn moc dobře ví, že mají nyní poradů. Udrzuje si ve věcech pořádek.

Zvedla telefon k uchu. „Máme zrovna poradů vyšetřovacího týmu, Bjørne.“

Ucítila na sobě pohledy ostatních a okamžitě zalitovala, že hovor přijala.

„Jsem na soudním,“ informoval ji Bjørn. „Právě jsme dostali výsledky rychlého testu té průhledné tekutiny, kterou měla oběť na břiše. Neobsahuje lidskou DNA.“

„A sakra,“ ulétlo Katrine. Celou dobu to měla zasuté někde v podvědomí. To, že kdyby ten pramínek tekutiny bylo sperma, dokázali by případ vyřešit v oné magické lhůtě: během prvních osmačtyřiceti hodin. Veškeré zkušenosti totiž dokazovaly, že později je to obtížnější.

„Přesto možná naznačuje, že s ní pachatel mohl mít pohlavní styk,“ pokračoval Bjørn.

„A co tě k takové domněnce vede?“

„Ten pramínek byl lubrikant. Nejspíš z kondomu.“

Katrine opět zaklela. A podle pohledů ostatních jí došlo, že prozatím neřekla nic, co by poukazovalo na to, že jde o něco jiného než soukromý hovor. „Takže si myslíš, že pachatel použil kondom?“ pronesla nahlas a zřetelně.

„Buď on, nebo někdo jiný, s nímž se toho večera sešla.“

„Fajn. Díky.“ Už chtěla hovor ukončit, ale než to stihla udělat, vykřikl Bjørn její jméno.

„Ano?“

„Kvůli tomu jsem ti nevolal.“

Polkla. „Bjørne, máme poradů...“

„Vražedná zbraň. Myslím, že jsem zjistil, co pachatel použil. Dokážeš tam tým udržet ještě dvacet minut?“

Ležel v bytě v posteli a četl si na telefonu. Prošel už všechny noviny. K jeho zklamání vynechali novináři veškeré podrobnosti, rozhodli se neinformovat o tom, co mělo uměleckou hodnotu. Buď proto, že jim ta Katrine Brattová, vedoucí vyšetřování, nic neprozradila, nebo proto, že v tom prostě nespátkovali nic pěkného. Ale on, ten policajt s vražedným pohledem, ten ji v tom uvidí. Možná si to jako Brattová nechá pro sebe, ovšem rozhodně to dokáže ocenit.

Prohlížel si fotografii Katrine Brattové.

Krásná ženská.

Neměli by chodit na tiskové konference v uniformách? Možná to mají jenom doporučené, ale jestli ne, pak porušila předpis. Vybodla se na to. Líbí se mu. Představil si ji v uniformě.

Vážně kráska.

Bohužel ale není na seznamu.

Odložil telefon. Pohládl si rukou tetování. Občas mu připadalo, že je démon skutečný, že se opravdu dere ven, že se mu kůže na hrudi napíná a už už trhá.

Taky by se na to rád vybodl.

Napjal břišní svaly a zvedl se z postele bez pomoci paží. Pak se prohlédl v zrcadle na posuvných dveřích šatní skříně. Ve věznici cvičil. Ne v posilovně, lehávat na lavicích a podložkách, které propotili jiní, se mu přičilo. Cvičil na cele. Ne proto, aby si vypracoval svaly, nýbrž proto, aby byl doopravdy silný. Výdrž. Tělo v pozoru. Rovnováha. Schopnost snášet bolest.

Jeho matka byla rozložitá. Měla velký zadek. Ke konci jí tělo ochablo. Zesláblo. On sám musí mít tělo a metabolismus po otci. I sílu.

Odsunul dveře šatní skříně.

Uvnitř visela uniforma. Pohládl ji.

Brzy ji použije.

Vybavil si Katrine Brattovou. V uniformě.

Dneska večer vyrazí do baru. Do oblíbeného baru, kam chodí hodně lidí, ne takového jako Jealousy. Pohyb venku mezi lidmi za jiným účelem než očištěním, jídlem a agendou byl porušením pravidel, ale bude se venku potloukat ve vzrušující anonymitě a osamělosti. Protože to potřebuje. Kvůli tomu, aby se nezbláznil. Tíše se zasmál. Aby se nezbláznil. Psychologové povídali, že by měl navštívit psychiatra. Dobře věděl, co tím mysleli: potřebuje někoho, kdo by mu mohl předepsat léky.

Vytáhl z police na boty pár čerstvě vyčištěných kovo-
bojských holínek a na okamžik se zadíval na ženu vzadu ve skříni. Držela vzpřímeně na háčku na stěně a pohled strnule upírala mezi obleky. Byla slabě cítit levandulovým parfémem, kterým jí nastříkal prsa. Dveře zavřel.

Blázen? Všichni do jednoho jsou nepoužitelní pitomci. Přečetl si ve slovníku definici poruchy osobnosti, stálo tam, že to je psychické onemocnění, které má „negativní dopad na osobu, která jím trpí, nebo na její okolí“. Fajn. V jeho případě neslo negativní dopad výhradně okolí. On sám měl přesně takovou osobnost, jakou si přál. Protože existuje-li pití, co je báječnější, racionálnější a normálnější než cítit žízeň?

Podíval se na hodinky. Za půl hodiny už bude venku dostatečná tma.

„Tohle jsme našli kolem ranek na jejím krku,“ ukázal Bjørn Holm na snímek na plátně. „Ty tři úlomky vlevo jsou zrezivělé železo, ten jeden vpravo je černý lak.“

Katrine se už mezitím posadila k ostatním. Bjørn do zasedací místnosti dorazil celý udýchaný a bledé tváře se mu doteď leskly potem.

Natukal cosi do počítače a na plátně se objevil zvětšený obrázek poraněného krku.

„Jak vidíte, vytvářejí místa, na nichž byla kůže protržena, takový vzorec, jako kdyby ji kousl člověk, ovšem v tom případě by musel mít zuby ostré jako šídlo.“

„Nějaký satanista,“ navrhl Skarre.

„Katrine napadlo, že si někteří lidé obrušují zuby do špičky, ale my jsme zjistili, že v místech na druhé straně kožního záhybu, kde zuby kůží téměř prošly skrz, se nesetkaly se zuby z dolní čelisti, nýbrž zapadly přesně mezi ně. Tudíž to těžko mohl být běžný lidský chrup, u něhož jsou zuby v dolní a spodní čelisti umístěné tak, že povětšinou doléhají jeden na druhý. Nález té rzi mě proto přivedl na myšlenku, že pachatel použil jakýsi železný chrup.“

Bjørn znovu něco naťukal do počítače.

Katrine zaznamenala, že všichni v místnosti jen tiše zalapali po dechu.

Na plátně se objevil předmět, jenž Katrine při prvním pohledu připomněl starou železnou past, kterou kdysi viděla u dědečka v Bergenu. Říkal jí past na medvědy. Její ostré hroty byly uspořádané cik cak a spodní čelist s horní spojovala jakási pružina.

„Tenhle předmět pochází ze soukromé sbírky v Caracasu a patrně je z otrokářských dob, kdy se pořádaly zápasy otroků. Soupeřům vždy nasadili železný chrup, ruce jim svázali za záda a poslali je do ringu. Ten, který přežil, postoupil do dalšího kola. Předpokládám. Ale k věci...“

„Díky,“ pronesla Katrine.

„Zkusil jsem zjistit, kde by se takový železný chrup dal sehnat. Není to zrovna zboží, které by si člověk mohl objednat v zásilkovém obchodě. Pokud tudíž najdeme někoho, kdo takové věcičky v Oslu nebo v Norsku prodával, a zjistíme komu, řekl bych, že se dostaneme k velmi úzkému okruhu lidí.“

Katrine usoudila, že Bjørn dalekosáhle překročil pracovní povinnosti kriminalistického technika, avšak rozhodla se to nekomentovat.

„A ještě něco,“ dodal. „Chybí nám krev.“

„Jak chybí?“

„Dospělý člověk má v těle průměrně takové množství krve, které odpovídá sedmi procentům jeho tělesné hmotnosti. Existují individuální rozdíly, ale i kdyby se oběť nacházela na nižším konci škály, chybí nám téměř půl litru krve, jestliže sečteme to, co zbylo v těle, to, co vsákl koberec v předsíni, a to, co jsme našli na parкетách a na posteli. Takže pokud si vrah neodnesl chybějící množství v kyblíku...“

„... tak tu krev vypil,“ dokončila za něj Katrine.

Na tři vteřiny se v místnosti rozhostilo absolutní ticho.

Wyller si odkašlal. „A co ten černý lak?“

„Na vnitřní straně toho kousíčku laku byla rez, takže lak pochází ze stejného předmětu,“ odpověděl Bjørn a odpojil počítač od projektoru. „Ale není tak starý jako předmět sám. Provedu jeho analýzu dneska v noci.“

Katrine na shromážděných poznala, že zprávě o laku nevěnovali pozornost, že ještě stále přemýšlejí o krvi.

„Děkuju ti, Bjørne.“ Vstala a podívala se na hodinky. „Tak teď ten výlet po barech. Je čas, kdy děti chodí spát, proto navrhuju, abychom ty, co děti mají, poslali domů, zatímco my neplodní tu zůstaneme a rozdělíme si jednotlivé podniky.“

Žádná odpověď, žádný smích, dokonce ani pousmání.

„Dobře, tak to tak uděláme,“ rozhodla. Uvědomovala si, že je unavená. Snažila se však únavu zaplašit, protože jí začínalo docházet, že tohle je teprve začátek. Železný chrup a absence DNA. Půl litru zmizelé krve.

Zarachotily židle.

Katrine shrnula papíry na hromádku, zvedla oči a jen zahlédla, jak ve dveřích mizí Bjørnova záda. Opět ucítila zvláštní směs ulehčení, špatného svědomí a sebeopovržení. A pomyslela si, že její pocity jsou... špatné.

Kapitola 5

Čtvrtek večer a v noci

Mehmet Kalak hleděl na dvě osoby před sebou. Žena měla hezkou tvář, žhnoucí pohled, přiléhavé hipsterské oblečení a natolik pěkné křivky, že se vůbec nejevilo jako nepravděpodobné, že dokázala ulovit atraktivního, určitě tak o deset let mladšího muže. Právě takový typ klientely si přál, a proto se na ně ve chvíli, kdy vstoupili do jeho baru, usmál ještě šířeji.

„Tak co?“ zeptala se žena. Mluvila bergenským dialektem. Na jejím služebním průkazu si stihl přečíst pouze příjmení. Brattová.

Mehmet znovu sklopil zrak a ještě jednou se zadíval na fotografii, kterou mu dvojice před chvilkou položila na barový pult.

„Jo,“ přitakal.

„Jo?“

„Jo, byla tady. Včera večer.“

„Jste si jistý?“

„Seděla přibližně tam, kde teď stojíte.“

„Tady? A sama?“

Mehmet postřehl, jak se žena snaží zamaskovat horlivost. Proč to lidi dělají? Copak je něco špatného na

tom, dávat najevo svoje pocity? Nebyl rád, že musel vyprovodit jediného stálého hosta, kterého měl, ovšem dvojice mu ukázala policejní průkazy.

„Byla tu společně s jedním chlápkiem, který sem občas chodí. Co se stalo?“

„Copak nečtete noviny?“ zeptal se ženin světlovlasý kolega vysokým hlasem.

„Ne, šetřím norské lesy,“ odpověděl Mehmet.

Brattová se usmála. „Dnes ráno byla nalezena zavražděná,“ sdělila mu. „Povězte nám něco o tom muži. Co tady dělali?“

Mehmetovi připadalo, jako by mu někdo vylil na hlavu kbelík ledové vody. *Zavražděná?* Žena, která před necelými čtyřicetihodinami seděla přímo před ním, je teď mrtvá? Vzchopil se. A zastyděl se, protože mu okamžitě vytanula další myšlenka: Jestliže se o jeho baru bude psát v novinách, bude to pro jeho podnikání dobře, nebo špatně? Ačkoli horší to už snad vážně být nemůže.

„Měli tady rande přes Tinder,“ začal vysvětlovat. „Ten chlap si obvykle dává rande tady. Říká si Geir.“

„Říká si Geir?“

„Hádám, že se tak i doopravdy jmenuje.“

„Neplatí snad kartou?“

„Jo, platí.“

Katrine pokývla směrem k pokladně. „Myslíte, že byste dokázal dohledat jeho včerejší platbu?“

„Myslím, že dokázal.“ Mehmet se ironicky ušklíbl.

„Odešli společně?“

„Rozhodně ne.“

„Což znamená?“

„Že Geir jako obvykle mířil moc vysoko. Udělal ze sebe pitomce, než jsem jim stihl dolít. A propos, nedáte si něco k...“

„Ne, děkujeme,“ odmítla Brattová. „Jsme tu služebně. Takže ta žena odsud odešla sama?“

„Ano.“

„Nevšiml jste si, jestli ji někdo nesledoval?“

Mehmet zavrtěl hlavou, vytáhl dvě sklenky a popadl dvě lahve jablečného moštu. „To je na účet podniku, čerstvě lisovaný, místní dodavatel. Někdy večer si sem pak zajděte na pivo na účet podniku. První je vždycky zdarma, víte. Totéž platí pro vaše kolegy. Líbí se vám hudba?“

„Ano,“ přikývl světlolasý policista. „U2 jsou...“

„Ne,“ přerušila ho Brattová. „Nezaznamenal jste, že by ta žena řekla nebo podnikla něco, co by nás mohlo zajímat?“

„Ne. Nebo když to říkáte, tak se vlastně zmínila o jakémsi stalkerovi.“ Mehmet zvedl pohled od nalévání moštů. „Hudba hrála tiše a ona mluvila nahlas.“

„Jistěže. Nevěnoval jí tady v baru pozornost ještě někdo jiný?“

Mehmet zavrtěl hlavou. „Byl to klidný večer.“

„Jako ten dnešní?“

Mehmet pokrčil rameny. „Ostatní dva hosté, kteří tu byli, odešli současně s Geirem.“

„V tom případě asi nebude tak těžké najít také čísla jejich platebních karet?“

„Jeden z nich platil v hotovosti, to si pamatuju. Druhý si nic nedal.“

„Dobrá. Kde jste byl vy sám mezi dvaadvacátou hodinou večerní a jednou hodinou ranní?“

„Já? Byl jsem tady. A pak doma.“

„Může vám to někdo potvrdit? Jen abychom to rovnou vyřídili.“

„Ano. Vlastně ne.“

„Tak ano, nebo ne?“

Mehmet se zamyslel. Pokud by do věci zapletl toho již dříve trestaného lichváře, mohlo by to znamenat ještě víc problémů. Nechá si tuhle kartu v záloze pro případ, že by ji skutečně potřeboval.

„Ne. Bydlím sám.“

„Děkuji.“ Bratřová pozdvihla sklenku a Mehmet si nejdřív pomyslel, že snad k přípitku, než mu došlo, že jí jen ukazuje na pokladnu. „Dáme si ten místní mošt a vy zatím dohledáte tu platbu, ano?“

Truls vyřídil své bary a restaurace bleskurychle. Vždy barmanům a číšníkům ukázal fotografii a lokál opustil, jakmile se mu dostalo očekávaného „ne“ nebo „nevím“. Pokud člověk neví, tak prostě neví, a tenhle den už byl dlouhý až dost. Navíc potřeboval vyřídit ještě jednu, poslední záležitost.

Vytukl na klávesnici závěrečnou tečku a zadíval se na krátké, avšak podle jeho názoru výstižné hlášení. „Viz přiložený seznam lokálů navštívených níže podepsaným, včetně časových údajů. Nikdo ze zaměstnanců neuvedl, že by onoho večera, kdy došlo k vraždě, Elise Hermansenovou viděl.“ Stiskl tlačítko ODESLAT a vstal.

Zaslechl tiché zabzučení a všiml si, že se na pevné lince rozblíkalo světýlko. Podle čísla na displeji poznal, že to je hovor z informační linky. Tam přijímali tipy a předávali dál pouze ty, které se zdály být jakž-takž relevantní. Do prdele, nemá teď čas na další užvaněnce. Mohl by se tvářit, že si hovoru nevšiml. Na druhou stranu: kdyby to byl nějaký tip, možná by toho mohl novináře naservírovat ještě víc, než měl původně v úmyslu.

Hovor přijal.

„Berntsen.“

„Konečně! Nikdo to nebere, kde všichni jsou?“

„Po barech.“

„Nemáte snad na krku vraždu, která...“

„O co jde?“

„Mám tady muže, co tvrdí, že byl včera večer s Elise Hermansenovou.“

„Přepojte mi ho.“

Ozvalo se cvaknutí a Truls uslyšel dech muže, který funěl tak ztěžka a rychle, že to mohlo znamenat jediné: má strach.

„Strážmistr Berntsen, oddělení vražd. Co byste potřeboval?“

„Jmenuju se Geir Sølle. Viděl jsem na webu VG fotku Elise Hermansenové. Volám, protože jsem měl včera hodně krátké rande s jednou ženskou, která jí byla dost podobná. A říkala si Elise.“

Geiru Søllemu trvalo pět minut, než popsal schůzku v baru Jealousy a vysvětlil, že sám pak šel rovnou domů a dorazil tam těsně před půlnocí. Truls si přitom matně vybavil, že čurající mladíci viděli Elise Hermansenovou naživu po půl dvanácté.

„Může vám někdo potvrdit, kdy jste přišel domů?“

„Historie v počítači. A Kari.“

„Jaká Kari?“

„Manželka.“

„Vy máte rodinu?“

„Ženu a psa.“ Truls zaslechl, jak muž mocně polkl.

„Proč jste nezavolal dřív?“

„Našel jsem tu fotku teprve teď.“

Truls si vše poznamenal a v duchu zaklel. Tohle není vrah, jen člověk, kterého budou muset prověřit, aby ho z případu mohli vyloučit. Znamená to ovšem, že bude muset sepsat další hlášení, a tím pádem se odsud před desátou nedostane.

Katrine kráčela ulicí Markveien. Anderse Wyllera už poslala domů a ukončila tak jeho první pracovní den. Usmívala se při pomyslení, že si ho zaručeně bude pamatovat po zbytek života. Místo kanceláře rovnou výjezd k vraždě – a to pořádné. Žádné smutné vraždě, při které je obětí feták a o níž lidé už druhý den nevědí, nýbrž

takové, jakou Harry nazýval vraždou typu „mohl jsem to být já“. Tím myslel zločin, jehož obětí byl obyčejný člověk žijící obyčejný život – právě kvůli takovým případům bývalo na tiskovkách narváno a událost pak zabírala titulní strany novin. Protože veřejnost tím získávala možnost se do případu více vžít. Právě proto se teroristické akci v Paříži dostane vždy větší pozornosti novinářů než teroristickému útoku v Bejrútu. A novináři rovná se honba za novinkami. Přesně proto měl vrchní policejní náčelník o případu dost podrobné informace. Bude totiž dostávat otázky. Ne okamžitě, ale jestliže se vražda mladé ženy, která měla dobré vzdělání a přispívala k chodu společnosti, nevyřeší během nejbližších dnů, bude se muset vyjádřit.

Cesta pěšky odsud k bytu na Frogneru jí zabere půlhodinu, ale to nevadí, potřebuje si trochu provětrat hlavu. I tělo. Vytáhla z kapsy telefon a rozklikla Tinder. Jedním okem sledovala chodník a druhým displej, na kterém přetahovala nabídky doleva a doprava.

Odhadli to tedy správně, Elise Hermansenová se skutečně vracela domů z rande domluveného přes Tinder. Muž, kterého jim barman popsal, vypadal sice dostatečně nevinně, Katrine však z vlastní zkušenosti věděla, že někteří chlapi trpí pochybnou představou, že jim jedna rychlovka dává právo na víc. Stál za tím archaický názor, že při souloži se žena muži podřizuje, a tento názor zřejmě překračoval čistě sexuální rámeček. Ovšem stejně tak dobře věděla, že spousta žen trpí podobně archaickým názorem, že by se muži měli ochotnou penetrací ženských podbřišků k něčemu morálně zavazovat. No, dost úvah, seznamka jí právě nabídla nové propojení.

Jsem deset minut od Noxu na namesti Solli, natukala.

Fajn, tak to ja tam uz budu cekat, dostalo se jí odpovědi od Ulricha, který se podle profilové fotky a popisu jevil jako prostáček.

Truls Berntsen pozoroval Monu Daaovou, jak pozoruje sama sebe.

Už mu nepřipomínala tučňáka. Respektive mu připomínala tučňáka přestřiženého v pase.

U dívky ve sportovním oděvu stojící za recepčním pultem fitness centra Gain zaznamenal jistý odpor, když ji požádal, aby ho pustila dovnitř, protože si chce prohlédnout, jaké tam mají stroje. Možná mu nespokla jeho lež, že uvažuje o členství, možná tu týpký jako on za členy nechťeli. Možná ho také letité zkušenosti člověka, který budí opovržení – a to většinou z dobrých důvodů, jak musel sám přiznat –, naučily identifikovat odpor ve většině tváří, s nimiž se setkal. Nicméně poté, co si prohlédl přístroje, na nichž lze potrérovat břicho a zadek, a prošel sálem na pilates, sálem na spinning a sálem s hystericky nadšenými lektorkami aerobiku (Truls měl takové vágní tušení, že už se tomu dneska aerobik neříká), našel Monu Daaovou v aréně vymezené mužům. V části určené ke vzpírání. Trénovala mrtvý tah. Její krátké, doširoka rozkročené nohy stále připomínaly tučňáka. Ovšem kvůli kombinaci široké zadnice a širokého koženého opasku, který jí stahoval pas a nad nímž i pod nímž jí leccos přetévalo, připomínala spíš číslici osm.

Z hrdla se jí vydralo chraplavé zařvání, které by člověka téměř vyděsilo, a zároveň se narovnila a napjala svaly. V zrcadle sledovala svůj zrudlý obličej. Ve chvíli, kdy činka opustila zemi, o sebe jednotlivá závaží zachrastila. Tyč činky se neprohnula tak, jak to Truls vídal v televizi, ale to, že si novinářka nenaložila málo, bylo poznat na vytřeštěném výrazu dvou mladých Pákistánců, kteří jeli bicepsově zdvihy, aby měli dost velké svaly na svá trapná tetování. Kurva, jak je nenávidí. Kurva, jak oni nenávidí jeho.

Mona Daaová činku odložila. Zařvala a zvedla ji znovu. Dolů. Nahoru. Čtyři opakování.

Pak jen stála a trásla se. Usmívala se, jako ta bláznivá ženská v Lieru při orgasmu. Ta, která byla bohužel tak příšerně tlustá a bydlela tak příšerně daleko, jinak z toho třeba mohlo něco být. Prohlásila, že mu dává kopačky proto, že ho začíná mít ráda. A že jednou týdně je málo. Tehdy se mu ulevilo, ale dodnes na ni občas myslíval. Ne tak jako na Ullu, samozřejmě, ale byla s ní legrace, to zas jo.

Mona Daaová si ho v zrcadle všimla. Vytáhla si z uší sluchátka. „No ne, pan Berntsen? Myslela jsem, že máte na ředitelství vlastní posilovnu.“

„To máme,“ odpověděl a přistoupil blíž. Pákistáncům věnoval pohled typu „jsem polda, tak se klid“, nezdálo se však, že by to postřehli. Možná je špatně odhadl. Někteří dneska už i studují na policejní akademii.

„Tak co vás sem přivádí?“ Uvolnila si opasek a Truls si nedokázal pomoci – zíral na to, jak opět nakynula do podoby běžného tučňáka.

„Říkal jsem si, že bychom si mohli vzájemně trochu vypomoci.“

„S čím?“ Mona si dřepala před činku a začala uvolňovat šrouby na vnější straně závaží.

Truls se posadil na bobek vedle ní a klesl hlasem: „Povídala jste, že za tipy dobře platíte.“

„Taky že ano,“ opáčila, sama však hlasem neklesla. „Co máte?“

Odkášlal si. „Bude to stát padesát táců.“

Mona Daaová se hlasitě zasmála. „Platíme dobře, pane Berntsene, ale zas tak dobře ne. Maximum je deset tisíc, a to mluvíme o pořádném sousto.“

Truls pomalu přikývl a olízl si rty. „Tohle ale není žádné sousto.“

„Co jste povídal?“

Truls poněkud přidal na hlase. „Povídal jsem, že tohle není žádné sousto.“

„A co to tedy je?“
„Tříchodové menu.“

„Nepřipadá v úvahu,“ pokusila se Katrine překřičet kofonii hlasů v baru a usrkla koktejlu White Russian.

„Mám přítele a ten je doma. Kde bydlíš ty?“

„V Gyldenløveho ulici. Ale nemám tam nic k pití, je tam děsnej bordel a...“

„Máš čisté povlečení?“

Ulrich pokrčil rameny.

„Převlíkneš postel a já se zatím osprchuju,“ navrhla.
„Jdu totiž rovnou z práce.“

„Kde pracu...“

„Řekněme, že o mojí práci nepotřebuješ vědět nic víc, než že obnáší brzké ranní vstávání, takže bychom sebou...“

Pokývla směrem k východu.

„Jasně, ale nebylo by lepší nejdřív dopít?“

Katrine se zadívala na svůj drink. White Russian začala pít výhradně z toho důvodu, že ho pil Jeff Bridges ve filmu *Big Lebowski*.

„Jak se to vezme,“ odpověděla.

„Co tím myslíš?“

„Záleží na tom, jaký účinek na tebe alkohol má.“

Ulrich se zasmál. „Katrine, snažíš se ve mně vyvolat strach, že zklamou?“

Když z úst onoho cizího muže zaslechla své jméno, otřásla se. „A bojíš se snad, že zklameš, Ulrichu?“

„Ne,“ zazubil se. „Ale víš, co ty drinky stály?“

Usmála se. Ulrich byl v pohodě. Dost štíhlý. To byla první a vlastně i jediná věc, která ji při prohlížení profilů zajímala. Hmotnost. A výška. BMI dokázala spočítat stejně rychle, jako si hráč pokeru umí spočítat šanci na zisk banku. Dvacet šest a půl bylo ještě v mezích. Než se dala dohromady s Bjørnem, nikdy by nevěřila, že dokáže akceptovat i něco přes pětadvacet.

„Musím na záchod,“ sdělila Ulrichovi. „Tady máš můj lístek od šatny, černá kožená bunda, počkej na mě u dveří.“

Vstala, vydala se napříč lokálem a říkala si – protože tohle byla první příležitost, kdy ji mohl vidět zezadu –, že teď zkoumavě hledí na to, čemu se tam, kde vyrostla, říká „zadinka“. A věděla, že bude spokojený.

V zadní části místnosti bylo víc narváno, takže si musela razit cestu lokty. Obyčejné „Pardon!“ totiž přestalo v těch částech světa, které považovala za civilizovanější, jaksi účinkovat. Jako třeba v Bergenu. Zpocená těla ji musela přimáčknout, protože se najednou nemohla nadechnout. Vymanila se z davu a po pár krocích ji pocít, že v místnosti není žádný kyslík, zase opustil.

Na chodbičce před dámskými záchodky byla jako obvykle fronta. Před pánskými nestál nikdo. Znovu se podívala na hodinky. Vedoucí vyšetřování. Ráda by byla zítra ráno v práci první. Rezolutně otevřela dveře na pánské záchodky, prošla kolem pisoárů, kde ji dva muži ani nezaznamenali, a zavřela se v kabince. Nepočtené kamarádky, které za život nasbírala, tvrdily, že by na pánský záchod nikdy nepáchly, protože je to tam mnohem špinavější než na dámách. Katrininy zkušenosti to ovšem rozhodně nepotvrzovaly.

Stáhla si kalhoty a posadila se, když vtom zaslechla opatrné zaťukání na dveře. Připadalo jí to zvláštní, když je přece zvenčí vidět, že je obsazeno, a kdyby si člověk myslel, že obsazeno není, proč by klepal? Sklopila pohled k zemi. Ve škvíře mezi dveřmi a podlahou uviděla špičky kovbojských holínek z hadí kůže. Vzápětí ji proto napadlo, že to musí být někdo, kdo ji viděl na pány vcházet a vydal se za ní v naději, že je experimentátorka.

„Jděte pryč...“ spustila, ale „č“ jí z náhlého nedostatku kyslíku uvázlo v krku. Začíná jí snad být mizerně? Ví,

že ten případ bude velký, ale copak se promění v uzlíček nervů hned během prvního dne ve funkci vedoucí vyšetřování? Proboha...

Zaslechla, jak se otevřely dveře a dovnitř vrazili dva halasící mladíci.

„To je teda fakt libový, hele!“

„Naprostá bomba!“

Špičky kovbojských holínek zpod dveří zmizely. Katrine naslouchala, avšak žádné kroky nezaslechla. Vyčurala se, odemkla, došla k umyvadlu. Hovor mezi mladíky u pisoárů umlkl ve chvíli, kdy otočila kohoutkem.

„Co tu děláš?“ zeptal se jí jeden z nich.

„Čurala jsem a teď si myju ruce,“ odpověděla. „Zapamatujte si to pořadí.“

Oklepala si z rukou vodu a vyšla ven.

Ulrich čekal u dveří. Jak držel v rukou její bundu, připomínal jí psa s klackem v tlamě vrtícího ocasem. Rozhodla se tu představu zaplašit.

Truls jel domů. Zesílil rádio, hráli totiž písničku od Motörhead, o které si vždycky myslel, že se jmenuje *Ace of Space*, dokud Mikael na jednom mejdanu na střední nezakřičel: „Tadyhle Beavis si myslí, že Lemmy zpívá *Ace of... Space!*“ Dodnes slyšel řehot, který přehlušil hudbu, a viděl světlo třpytící se v Ulliných krásných očích lesknoucích se smíchem.

No a co, dodnes má dojem, že *Ace of Space* je lepší název než *Ace of Spades*. Jednou to riskl a přisedl si v kantýně k ostatním. Bjørn Holm svým směšným toenským dialektem cosi vykládal a právě prohlásil, že by mu připadalo mnohem poetičtější, kdyby se Lemmy dožil dvaasedmdesáti. Když se ho Truls zeptal proč, Bjørn mu odpověděl jen: „Sedmička a dvojka, dvojka a sedmička, jasný? Morrison, Hendrix, Janis Joplin, Cobain, Amy Winehouse, celá banda.“

Truls tehdy pouze přikývl, protože ostatní také pokývali. Přesto dodnes netušil, co to znamenalo. Věděl jen, že je pořád mimo.

Ale mimo nemimo, dneska večer je o třicet tisíc bohatší než Bjørn blbec Holm a všichni ti jeho kývající kámoši z kantýny.

Monu pořádně nažhavilo, až když jí předhodil to s tím kousancem – nebo teda se železným chrupem, jak to nazval Holm. Zavolala vedoucímu redaktorovi rubriky a Trulsovy informace mu slovo od slova přetlumočila. Tříchodové menu. Předkrm tvořil fakt, že Elise Hermansenová šla na rande domluvené přes Tinder. Hlavní chod představovala skutečnost, že když se vrátila domů, vrah už byl pravděpodobně v jejím bytě. A dezert to, že ji vrah zabil tak, že jí železnými zuby překousl krční tepnu. Deset tisíc za každých chod. Třicet. Trojka a nula, nula a trojka, jasný?

„*Ace of space, ace of space!*“ zajásali Truls a Lemmy.

„To absolutně nepřipadá v úvahu,“ prohlásila Katrine a oblékla se. „Jestli nemáš kondom, tak prostě ani náhodou.“

„Byl jsem před dvěma týdny na kontrole,“ namítl Ulrich a na posteli se posadil. „Přisahám, na mou duši, na psí uši.“

„Ty psí uši si strč někam...“ Katrine se musela nadechnout, aby dopnula knoflík u kalhot. „Navíc před nechtěným otěhotněním by mě to neochránilo.“

„Ty nic nebereš, holčičko?“

Holčičko? Jo, Ulrich se jí líbí. Ne že ne. Akorát... Bůh ví, co akorát.

Vyšla do předsíně a obula se. Při příchodu si zapamatovala, kam jí pověsil bundu, a všimla si, že z vnitřní strany se dveře nezamykají klíčem, nýbrž jen otočným kolečkem. Jo, únikové plány, v těch je dobrá. Vyřítla

se po schodech ven do Gyldenløveho ulice, kde svěží podzimní vzduch chutnal po svobodě a po pocitu, že něčemu unikla. Zasmála se. Vydala se po cestičce vedoucí mezi stromy aleje, jež tvořila prostředek široké liduprázdné ulice. Fakt je totální mimoň. Ale pokud je vážně tak dobrá v únicích, pokud si nechala v záloze zadní vrátka už ve chvíli, kdy se s Bjørnem sestěhovali k sobě, proč si třeba taky nenechala zavést nitroděložní tělísko nebo aspoň dál nebrala prášky? Naopak si vybavila jeden rozhovor, během něhož Bjørnovi vysvětlila, že její už tak křehká psýcha nepotřebuje výkyvy nálad, které mívá samozřejmě tahle hormonální manipulace na svědomí. Tak to bylo – když začala chodit s Bjørnem, přestala prášky brát. Její úvahy přerušilo zvonění telefonu, úvodní riff písně *O My Soul* od Big Star, který jí do telefonu uložil – jak jinak – Bjørn. S velkým zanícením jí přitom vysvětlil, jak je tahle zapomenutá jihoamerická kapela ze sedmdesátých let zásadní, a postěžoval si, že dokument na Netflixu učinil přítrž jeho mnohaletému misionářskému snažení. „Do hajzlu s nima, půlka principu tajnejch kapel spočívá v tom, že jsou tajný!“ Ten chlap vážně asi nikdy nedospěje.

Hovor přijala. „Ano, šéfe?“

„*Zavražděna za pomoci železných zubů?*“ Jinak klidný hlas šéfa oddělení Gunnara Hagena zněl rozrušeně.

„Prosím?“

„Tak zní momentálně hlavní zpráva internetového vydání *VG*. Píše se tam, že vrah na Elise Hermansenovou čekal v bytě a že jí překousl krční tepnu. Prý to mají z důvěryhodného policejního zdroje.“

„Cože?“

„Bellman už volal. Je... jak bych to jenom řekl? Naštvaný.“

Katrine se zarazila. Snažila se přemýšlet. „Za prvé nevíme, že tam čekal, a nevíme, jestli ji kousl, a už vůbec, jestli to byl muž.“

„Tak ten zdroj asi nebyl důvěryhodný, ale na to vám kašlu! Musíme tomu přijít na kloub. Kdo je ten informátor?“

„Nevím, zato vím, že VG bude z principu svůj zdroj chránit.“

„Princip sem, princip tam, budou ho chránit, protože vědí, že z něj dostanou víc. Takovýhle únik se nesmí opakovat, kolegyně Brattová.“

Katrine se mezitím sebrala. „Takže Bellman se obává, že ten únik informací vyšetřování poškodí?“

„Obává se, že celý policejní sbor kvůli tomu bude vypadat neschopně.“

„To jsem si myslela.“

„Co jste si myslela?“

„Však dobře víte, myslíte si totéž.“

„Probereme to zítra ráno,“ uzavřel hovor Hagen.

Katrine vložila telefon do kapsy bundy a zadívala se před sebe na cestičku. Pohnul se na ní stín. Nejspíš to byl ale jen závan ve větvích stromu.

Na okamžik ji napadlo, jestli by neměla přejít ulici a vzít to raději po osvětleném chodníku, ale pak nápad zavrhla, zrychlila a pokračovala dál rovnou vpřed.

Mikael Bellman stál u okna v obývacím pokoji. Tady shora z jejich vily na Høyenhallu viděl celé centrum Osla táhnoucí se západně k nízkým kopcům pod Holmenkollenem. Dnes večer se město třpytilo v měsíčním světle jako diamant. Jeho diamant.

Jeho děti nerušeně spaly. Jeho město relativně nerušeně spalo.

„Co se děje?“ vzhledla Ulla od knížky.

„Ta vražda, je třeba ji vyřešit.“

„Vyřešit se snad musí všechny vraždy.“

„Jenže s touhle je to teď komplikované.“

„Zabili jednu ženu.“

„O to nejde.“

„Tak jde o to, že to ve *VG* tak rozmázli?“

Zaslechl v jejím hlase nepatrné opovržení, starosti mu to však nedělalo. Ulla se opět uklidnila, zaujala své místo. Protože v hloubi duše věděla, kde její místo je. Také nebyla konfliktní a ze všeho nejvíc milovala péči o rodinu, tlachání s dětmi a čtení knih. Proto nevyslovená kritika v jejím hlase vlastně nevyžadovala odpověď. Navíc by to sotva pochopila. To, že člověk má dvě možnosti, chce-li, aby si ho lidé pamatovali jako dobrého krále. Buď musí být králem v dobrých časech a mít natolik štěstí, že díky úrodným rokům vydrží na trůně dlouho. Nebo být králem, který zemi vyvede z krizového období. A jestliže žádné krizové období nepanuje, může předstírat opak, může rozpoutat válku a ukázat, do jak hluboké krize by se země dostala, kdyby na válku nedošlo. Jde prostě o to, malovat čerta na zeď. Může to klidně být malá válka, nejdůležitější ovšem je ji vyhrát. On sám tohle provedl ve chvíli, kdy médiím a městské radě předložil nafouknutá čísla trestných činů krádeže spáchaných příchozími z pobaltských států a Rumunska a přednesl pochmurná proroctví do budoucna. Díky tomu mu byly přiděleny finanční prostředky navíc, aby vyhrál tuhle ve skutečnosti malou, avšak v médiích velkou válku. Za pomoci nejnovějších čísel, která prezentoval o dvanáct měsíců později, se sám nepřímou volal vítězem.

Jenže tahle nová vražda znamenala válku, kterou neměl ve své režii, a podle titulku ve večerním vydání *VG* věděl, že to už není válka malá. Protože všichni skáčou podle toho, jak média pískají. Vzpomněl si, jak jednou došlo k sesuvu půdy na Špicberkách. Dva mrtví a spousta lidí bez domova. O několik měsíců později zahynuli při požáru řadového domku v Nedre Eiker tři lidé a další přišli o střechu nad hlavou. O tomto případě se psalo jen běžným a skromným způsobem, jak bývá obvyklé

u požárů domů a automobilových nehod. Ovšem sesuv půdy na odlehlém ostrově představoval pro novináře mnohem tučnější sousto – stejně jako tenhle železný chrup – a média se tvářila, jako by šlo o národní katastrofu. Premiérka – která skáče, jak média pískají – se k národu obrátila v přímém televizním vysílání. Pak se diváci a obyvatelé řadových domů v Nedre Eiker mohli jen ptát, kde byla, když u nich hořelo. Bellman věděl, kde byla. Tiskla se svými poradci ucho k zemi a naslouchala vibracím z médií. A žádné neslyšela.

Bellman teď ovšem cítil, že se země chvěje.

A že nyní, ve chvíli, kdy má jako úspěšný vrchní policejní náčelník šanci vstoupit do nejvyšší pater, přerůstá tahle situace ve válku, kterou si nemůže dovolit prohrát. Musí dát téhle jediné vraždě takovou prioritu, jako by se jednalo o vlnu trestné činnosti, a to zkrátka proto, že Eli-se Hermansenová byla finančně zajištěná a vzdělaná rodilá Norka kolem třicítky, a proto, že vražednou zbraní nebyla železná tyč, nůž ani pistole, nýbrž železné zuby.

A právě kvůli tomu přijal rozhodnutí, které se mu z mnoha důvodů vůbec nelíbilo. Jenomže vyhnout se mu nedalo.

Bude muset povolat jeho.

Kapitola 6

Pátek ráno

Harry se probudil. Ozvěna snu, výkřiku, dozněla. Zapálil si cigaretu a zamyslel se nad tím, jaké probuzení to bylo. V podstatě rozlišoval pět typů. Prvním bylo probuzení pracovní. To bylo dlouho také nejlepší. Vždy pak skočil rovnýma nohama do případu, který právě vyšetřoval. Někdy mu spánek nebo sny změnilы perspektivu a to si potom v posteli kousek po kousku procházel, co věděli, a nahlížel na to z jiného úhlu. Pokud měl štěstí, objevil něco nového, zahlédl cíp odvrácené strany Měsíce. Ne proto, že by se Měsíc posunul, nýbrž proto, že se posunul on sám.

Druhý typ představovalo probuzení o samotě. To bývalo poznamenáno vědomím, že je sám v posteli, sám v životě, sám na světě, a toto probuzení ho někdy dokázalo naplnit sladkým pocitem svobody, jindy ale melancholií, která by se snad dala nazvat osamělostí, avšak která možná byla jen zábleskem toho, čím lidský život doopravdy je, totiž cestou od vzájemné pupečnickové závislosti po smrt, která nás definitivně oddělí od všeho a všech. Záblesk ve vteřině probuzení, než veškeré naše obranné mechanismy a útěšné iluze opět zapad-

nou na místo a život před námi stane ve své nepravdivé podobě.

Pak tu bylo probuzení strachy. To zpravidla nastávalo, jestliže se opíjel déle než tři dny v kuse. Strach občas gradoval, jeho nástup byl ale okamžitý. Bylo těžké identifikovat nějaké vnější nebezpečí nebo hrozbu, spíš šlo o paniku z toho, že je vůbec vzhůru, že je naživu, že *existuje*. Občas však vnitřní hrozbu cítil. Děs, že už nikdy nepocítí strach. Děs, že se konečně a nevratně zblázní.

Čtvrtý typ vykazoval společné rysy s typem předchozím. Harry při něm měl pocit, že je v místnosti ještě někdo jiný. Mozek se mu pak rozběhl dvěma směry. Vзад s otázkou: Jak se to krucinál mohlo stát? A vpřed s otázkou: Jak se odsud dostanu? Někdy jeho reakce „bojuj, nebo uteč“ vyšuměla, ale v tom případě se tak stalo později, když už se nedalo mluvit o „probuzení“.

A pak tu byla pátá možnost, která pro něj představovala novinku. Probuzení spokojené. Zpočátku vždycky užasl, že je možné se probudit s pocitem štěstí, a automaticky si začal procházet jednotlivé parametry, v nichž tohle pitomé „štěstí“ vlastně spočívá, jestli to snad není jen ozvěna báječného hloupého snu. Dnes v noci se mu ale žádný báječný sen nezdál a ozvěnu výkřiku vydal démon, vydala ji tvář na sítnici patřící vrahovi, který mu unikl. Přesto se však probudil s pocitem štěstí, nebo ne? Ale ano. A jak se tato probuzení den za dnem opakovala, začínal si zvykat na pomyšlení, že je to vážně tak, že je dost spokojený člověk, který na prahu padesátky našel kdesi štěstí a prozatím se zdá, že se dokáže nově nabytého území držet zuby nehty.

Hlavní příčina jeho štěstí od něj ležela ani ne na vzdálenost paže a klidně a pravidelně oddechovala. Vlasy zářící jako havraní slunce měla rozhozené po polštáři.

Co je štěstí? Harry kdysi četl nějaký článek o výzkumu štěstí, kde se psalo, že vyjdeme-li ze štěstí v krvi, z hladiny serotoninu, existuje jen málo vnějších událostí, které ji dokážou zvýšit nebo snížit na delší dobu. Člověk může přijít o nohu, může se dozvědět, že je neplodný, nebo mu může shořet dům. Hladina serotoninu přitom krátkodobě klesne, ale po šesti měsících je dotýčný více či méně stejně šťastný nebo nešťastný, jako byl původně. Totéž platí, jestliže si koupí ještě větší dům nebo ještě dražší auto.

Vědci však došli k závěru, že něčím pocit štěstí přece jen ovlivnit lze. Jedním z nejdůležitějších faktorů je dobré manželství.

A právě to Harry měl. Znělo to tak banálně, až se pokaždé rozesmál, když si to sám pro sebe formuloval nebo když to – ve zřídkavých případech – sděloval těm několika málo lidem, které nazýval přáteli, a s nimiž se přesto sotva stýkal: „Je nám s manželkou spolu dobře.“

Ano, držel štěstí v hrsti. Kdyby to šlo, rád by dal CTRL+C a CTRL+V těch tří roků, které uplynuly od jejich svatby, a prožil ty dny znovu. Jenže to nejde a možná právě to je příčinou drobného neklidu, který přese všechno cítí? Fakt, že čas nelze zastavit, že děje probíhají, že život je jako kouř z jeho cigarety, který se i ve zcela utěsněné místnosti pohybuje, naprosto nevyzpytatelně mění směr. A protože je to teď dokonalé, bude každá změna jenom k horšímu. Ano, tak to je. Štěstí je jako chůze po tenkém ledu, je lepší plavat v ledové vodě, mrznout a snažit se dostat ven než čekat, až se proboříte. Právě proto začal sám sebe programovat k tomu, aby se budil dřív, než bylo potřeba. Jako dneska, kdy mu přednášky o vyšetřování vražd začínají až v jedenáct. Budí se dřív proto, aby mohl delší dobu jen ležet a uvědomovat si to nezvyklé štěstí, dokud trvá. Zaplašil obrázek pachatele, který mu unikl. Není to

jeho odpovědnost. Není to jeho loviště. A muž s tváří démona se mu ve snech zjevoval stále vzácněji.

Harry se co nejdříve vyplížil z postele, ačkoli manželčin dech se už neozýval tak pravidelně a on ji podezříval, že spánek nyní jen předstírá, aby situaci nepokazila. Natáhl si kalhoty, sešel do přízemí, vložil do kávovaru její oblíbenou kapsli, dolil vodu a pro sebe si nabral z malé sklenice rozpustnou kávu. Malé sklenice si kupoval proto, že čerstvá, nově otevřená rozpustná káva chutná mnohem lépe. Zapnul rychlovarnou konvici, jen tak bez ponožek vklouzl do bot a vyšel na schodiště.

Nasál ostrý podzimní vzduch. Noci už byly tady nahoře ve čtvrti Besserud a v Holmenkollenské ulici chladné. Shlížel na město a na fjord, po němž ještě pořád plula sem tam nějaká ta plachetnice, která se proti modré vodě rýsovala jako bílý trojúhelníček. Za dva měsíce, nebo možná dokonce za pár týdnů, tady nahoře napadne sníh. Ale to nevádí, velký, na tmavo namořený srub je stavěný na zimu, ne na léto.

Zapálil si druhou cigaretu toho dne a pustil se po příkré příjezdové cestě vysypané šterkem. Zvedal nohy vysoko, aby si nešlápl na nezávázané tkaničky. Měl si obléknout bundu nebo alespoň tričko, ovšem mírný chlad, který cítil, mu dělal radost, protože věděl, že se vrátí do teplého domu. Zastavil se u poštovní schránky. Vytáhl z ní *Aftenposten*.

„Dobré ráno, sousede.“

Vůbec nezaslechl, že se na vyasfaltované příjezdové cestě vedoucí k domu jejich sousedů objevila tesla. Okénko vozu u řidiče bylo stažené a za ním seděla paní Syvertsenová, stejně světlomasá jako vždy. V očích Harryho – kluka z východní části města, který tady na západě působil relativně krátce – byla prototypem ženy z Holmenkollenu. V domácnosti, se dvěma dětmi a s pomocnicí, s nulovým úmyslem jít do práce, přestože jí

norský stát zafinancoval pětileté univerzitní vzdělání. I když vlastně prací nazývala to, čemu ostatní říkali volný čas a co zahrnovalo: udržování se v dobré kondici (Harry z ní právě teď viděl jen sportovní bundu, věděl však, že pod ní má přiléhavý cvičební úbor a že doopravdy vypadá zatraceně dobře na to, že je jí hodně přes čtyřicet), logistiku (kdy se která pomocnice v domácnosti postará o děti a kdy kam pojedou rodina na dovolenou – do domu kousek od Nice, lyžovat na chatu do Hemsedal, na letní chatu v jižní části Norska) a také práci na internetu (domlouvání obědů s kamarádkami, večerí s příbuznými a potenciálními vhodnými kontakty). Nejdůležitější úkol už beztak odvedla. Tím bylo zajistit si takového manžela, který má dost peněz na to, aby její takzvanou práci platil.

V tomhle ohledu se Ráchel šeredně sekla. Navzdory tomu, že vyrostla ve velkém domě z kulatin v Besserudu, kde se člověk brzy naučí správnému manévrování, a navzdory tomu, že byla dost chytrá i atraktivní na to, aby dostala, na koho by si ukázala, skončila po boku bývalého vyšetřovatele vražd se sklony k alkoholismu a s nízkým platem a současného střízlivého přednášejícího na policejní akademii s platem ještě nižším.

„Měl byste přestat kouřit,“ řekla mu paní Syvertsenová a důkladně si ho přitom prohlížela. „Jinak vám celkem nemám co vytknout. Kam chodíte cvičit?“

„Do sklepa,“ odpověděl Harry.

„Vybuodovali jste si doma posilovnu? Kdo vám dělá trenéra?“

„Já sám.“ Harry hluboce potáhl z cigarety a zadíval se na svůj odraz v zadním okénku auta. Štíhlý, ale ne tak vyzáblý jako před pár lety. Tři kilogramy svalů navíc. Dva kilogramy poklidnějších dní. A zdravější životní styl. Tvář, která na něj hleděla, však svědčila o tom, že tomu tak nebyvalo vždycky. Delta tenkých červených žilek v očním bělmu a těsně pod pokožkou vypovídala

o minulosti poznamenané alkoholem, chaosem, nedostatkem spánku a špatnými návyky. Jizva táhnoucí se od ucha ke koutku úst o zoufalých situacích a nedostatečném sebeovládání. A fakt, že cigaretu držel mezi ukazováčkem a snubním prstenem na prsteníčku, protože prostředníček už na této ruce neměl, odkazoval k příběhu o vraždách a šílenostech psaných vlastní krví.

Zahleděl se na noviny. Hned nad místem, kde byly přeložené, spatřil slovo „vražda“. A na okamžik se mu vrátila ona ozvěna výkřiku.

„Taky bych si chtěla vybudovat posilovnu,“ pokračovala paní Syvertsenová. „Nemohl byste za mnou příští týden někdy dopoledne zaběhnout a dát mi pár rad?“

„Podložka, činka a stojan, do kterého se dá činka odložit,“ odpověděl jí Harry. „Tak zní moje rady.“

Paní Syvertsenová roztáhla ústa v širokém úsměvu. Jakoby vědoucně pokývala hlavou. „Hezký den, Harry.“

Tesla odvrčela svou cestou a Harry se pomalu vracel k domu.

Jakmile došel do stínu pod velkými smrky, zastavil se a dům pozoroval. Byl solidní. Ne nedobytný, nedobytné není nic, ale skoro. Silné dubové dveře měly tři zámky a okna byla zamřížovaná. Pan Syvertsen si na to stěžoval, tvrdil, že tahle pevnost mu připomíná Johannesburg a že pak kvůli tomu jejich poklidná čtvrť působí nebezpečným dojmem, což sráží ceny. Mříže sem nechal po válce namontovat Ráchelin otec. Svou roli sehrály i později, kdy Harryho práce vyšetřovatele vražd přivedla Ráchel a Olega do nebezpečí. Oleg od té doby dospěl. Odstěhoval se, našel si s přítelkyní byt a začal studovat na policejní akademii. O tom, kdy se mříže odstraní, ať rozhodne Ráchel. Potřeba už nejsou. Harry je teď jen špatně placený učitel.

„Ááá, ranní pohoda,“ zamumlala Ráchel s úsměvem, přehnaně hlasitě zívla a posadila se na posteli.

Harry před ní na příkrývku položil tác.

Ranní pohodou označovali ty chvíle, které spolu každé páteční ráno trávili v posteli, protože Harrymu začínala výuka později a Ráchel, jež pracovala jako právnička na ministerstvu zahraničí, měla pátky volné.

Vlezl si pod příkrývku, dal jí jako obvykle tu část *Aftenposten*, která obsahovala domácí zpravodajství a sport, a sám si nechal zahraničí a kulturu. Nasadil si brýle na čtení – postupně se smířil s tím, že je potřebuje –, vrhl se na recenzi na poslední album Sufjana Stevense a přitom uvažoval o tom, že ho Oleg pozval příští týden na koncert kapely Sleater-Kinney. Zneklidňující, lehce neurotický rock, přesně jak to měl rád. Oleg upřednostňoval spíš tvrdší záležitosti, a právě proto si jeho pozvání cenil ještě víc.

„Něco nového?“ zeptal se a otočil stránku.

Věděl, že si Ráchel přečetla článek o vraždě, který zahlédl na titulní straně, věděl však i to, že se mu o něm nezmíní. Tak zněla jejich tichá dohoda.

„Přes třicet procent amerických uživatelů Tinderu je ženatých nebo vdaných,“ pronesla. „Tinder to však popírá. Co u tebe?“

„Zdá se, že nová deska, kterou natočil Father John Misty, nesplnila tak úplně očekávání. Buď není dost dobrá, anebo recenzent zestárl a zahořkl. Tipoval bych druhou možnost. V *Mojo* i *Uncut* ji vychválili.“

„Harry?“

„Dávám přednost mladým a zahořklým, kteří se s věkem pomalu, ale jistě propracovávají k veselosti. Takovým jako já. Co ty na to?“

„Žárlil bys, kdybych měla účet na Tinderu?“

„Ne.“

„Ne?“ Harry zaznamenal, že se Ráchel na posteli napřímila.

„Proč ne?“

„Na to asi nemám dostatek fantazie. Jsem hloupý a věřím, že ti stačím. Není tak špatné být hloupý, víš.“

Vzdychla. „Copak nikdy nežárlíš?“

Harry opět otočil stránku. „Žárlím, ale Stále mi nedávno předložil dost dobrých důvodů, proč bych se měl snažit žárlivost minimalizovat, miláčku. Dneska bude mým studentům přednášet o patologické žárlivosti.“

„Harry?“ Podle jejího škádlivého tónu poznal, že nemá v úmyslu se vzdát.

„Nezačíněj větu mým jménem, buď tak hodná, víš, že mě to znervóžňuje.“

„A to je taky dobře, protože mám v úmyslu se tě zeptat, jestli jsi někdy netoužil po jiné ženě.“

„Máš v úmyslu se mě zeptat? Nebo se mě ptáš?“

„Ptám se.“

„Dobře.“ Pohled mu padl na snímek vrchního policejního náčelníka Mikaela Bellmana a jeho manželky na filmové premiéře. Bellmanovi černá páska přes oko, kterou začal nosit, dost slušela a Harry věděl, že si je toho jeho bývalý šéf dobře vědom. Bellman v článku sděloval, že detektivky jako tato vytvářejí spolu s médií falešný obrázek Osla, že za jeho působení ve funkci vrchního policejního náčelníka se město stalo mnohem klidnějším, než bývalo. A že statisticky je riziko, že se zabijete sám, mnohem vyšší, než že vás zabije někdo jiný.

„Tak co?“ nedala se Ráchel. Harry ucítil, že se k němu přitulila blíž. „Netoužíš po jiných?“

„Jo,“ přiznal a potlačil zívnutí.

„Pořád?“ vyzvíдалa.

Zvedl pohled od stránek. Upřel ho před sebe a svraští čelo. Vychutnával si tu otázku. „Ne, pořád ne.“ Pustil se znovu do čtení. Nové Munchovo muzeum a Deichmanova knihovna, jež mají stát vedle budovy

opery, začínají nabývat podoby. V zemi rybářů a sedláků, kteří dvě stě let posílali všechny podiviny s uměleckými ambicemi do Kodaně a Evropy, bude hlavní město zanedlouho působit jako kulturní metropole. Kdo by si to pomyslel? Nebo lépe řečeno: Kdo by něčemu takovému věřil?

„Kdyby sis mohl vybrat,“ vrkala Ráchel laškovně, „a zůstalo by to bez následků, strávil bys následující noc se mnou, nebo s ženou svých snů?“

„Nejsi ty náhodou dneska objednaná k doktorovi?“

„Jedna jediná noc. Bez následků.“

„Mám teď prohlásit, že žena mých snů jsi ty?“

„No tak.“

„V tom případě mi musíš pomoci a vysypat nějaké návrhy.“

„Audrey Hepburnová.“

„Nekrofilie?“

„Nezamlouvej to, Harry.“

„Dobře. Nenavrhlas mrtvou ženu náhodou proto, že bych si pak podle tebe mohl myslet, že ti bude připadat jako menší hrozba, než kdyby se jednalo o ženu, se kterou bych noc doopravdy strávit mohl? Ale dobře, s tvou manipulativní pomocí a při vzpomínce na *Snídani u Tiffanyho* odpovídám hlasitě a zvučně ano.“

Ráchel napůl přidušeně vykřikla: „Tak proč to teda prostě neuděláš? Proč si nenajdeš nějakou bokovku?“

„Protože za prvé nevím, jestli by žena mých snů souhlasila, a já špatně snáším odmítnutí. Za druhé proto, že není splněn předpoklad ‚bez následků‘.“

„Jak to?“

Harry se znovu soustředil na noviny. „Možná bys mě opustila. V každém případě by tvůj vztah ke mně ochladl.“

„Mohl bys to udržovat v tajnosti.“

„Na to bych neměl.“ Bývalá šéfka sociálního odboru Isabelle Skøyenová kritizovala aktuální vedení města

za to, že nemá připravené krizové plány pro případ takzvané tropické bouře, která by podle předpovědi měla někdy zkraje příštího týdne zasáhnout západní pobřeží s takovou silou, jakou v Norsku doposud nikdy nezažili. Ještě neobvyklejší bylo, že by jen lehce oslabená bouře měla několik hodin nato doputovat do Osla. Skøyenová se vyjadřovala v tom smyslu, že odpověď primátora („Nejsme v tropech, takže rozhodně nehodláme investovat peníze do tropických bouří.“) svědčí o aroganci a nezodpovědnosti hraničící až s ignorancí. „Očividně si myslí, že klimatické změny se týkají jenom zahraničí,“ vyjádřila se Skøyenová, která tu byla zachycena ve známé póze, což Harrymu napovědělo, že plánuje návrat do politiky.

„Když jsi říkal, že bys neměl na to udržovat tu bokovku v tajnosti, myslíš tím jako, že bys to nevydržel?“ zajímala se Ráchel.

„Ne, myslím tím, že bych na to neměl sílu. Zachovávat tajemství je vyčerpávající. A taky bych nejspíš měl špatné svědomí.“ Otočil stránku. Žádná další už nenásledovala. „Svědomí umí člověka pěkně hryzat.“

„Pro tebe by to bylo vyčerpávající. Ale co pro mě, nepomyslel jsi na to, jak bolestné by to bylo pro mě?“

Harry se na okamžik zahleděl na křížovku, pak noviny odložil na příkrývku a otočil se k ní. „Kdybys o té bokovce nevěděla, miláčku, tak bys nejspíš necítila vůbec nic.“

Ráchel ho vzala pod bradou, pevně si ho přidržela a druhou rukou ho podržela v obočí. „Ale co kdybych se to dozvěděla? Nebo co kdyby ses ty dozvěděl, že jsem se vyspala s někým jiným? Nemrzelo by tě to?“

Harry pocítil palčivou bolest, když mu z obočí vytrhla chloupek, nepochybně šedivý a rostoucí stranou od ostatních.

„Rozhodně ano,“ přiznal. „A z toho by taky pramenilo moje špatné svědomí, kdyby to bylo obráceně.“

Ráchel jeho bradu pustila. „Propáníčka, Harry, mluvíš, jako bys řešil případ vraždy. Copak nic necítíš?“

„*Propáníčka?*“ Harry se ušklíbl a pohlédl na ni přes skla brýlí. „Říká ještě dneska někdo *propáníčka?*“

„Odpověz, prop... do prkýnka.“

Harry se zasmál. „Snažím se co nejotevřeněji odpovědět na to, na co se ptáš. Ale proto se musím nejdřív zamyslet a uvažovat realisticky. Kdybych se řídil první pohnutkou, odpověděl bych to, co bych si myslel, že chceš slyšet. Ale musím tě varovat. Nejsem upřímný, jsem lstivý. Moje upřímnost je jen dlouhodobou investicí do mé důvěryhodnosti. Může totiž nastat den, kdy budu doopravdy potřebovat zalhat, a pak bude fajn, pokud si budeš myslet, že mluvím upřímně.“

„Přestaň se takhle zubit, Harry. Takže tím myslíš, že v reálu bys klidně byl nevěrné prase, jen kdyby to neznamenal tolik komplikací?“

„Vypadá to tak.“

Ráchel do něj šťouchla, spustila nohy na podlahu a s opovržlivým frknutím se odšourala ze dveří. Od paty schodiště pak Harry zaslechl ještě jedno odfrknutí.

„Postavíš vodu na další kafe?“ zavolal na ni.

„Cary Grant,“ zakřičela. „A Kurt Cobain. Najednou.“

Slyšel, jak dole s čímsi rachotí. Slyšel, jak bublá rychlovarná konvice. Odložil noviny na noční stolek a ruce sepnul za hlavou. Usmál se. Šťastně. Ve chvíli, kdy vstával, přelétl pohledem po druhé části novin, která zůstala ležet na polštáři. Uviděl snímek, místo činu obehnané policejními páskami. Zavřel oči a došel k oknu. Znovu je otevřel a zadíval se na smrky. Měl pocit, že nyní už to dokáže. Že dokáže zapomenout jméno člověka, který mu unikl.

Probudil se. Opět se mu zdálo o matce. A o muži, který tvrdil, že je jeho otec. Zamyslel se nad tím, jaké pro-

buzení to bylo. Cítil se odpočatý. Klidný. Spokojený. Hlavní příčina jeho spokojenosti od něj ležela ani ne na vzdálenost paže. Otočil se k ní. Včera přepnul do loveckého módu. Neměl to v úmyslu, ale když ji – tu policistku – v baru uviděl, jako by na okamžik převzal kormidlo osud. Oslo je malé město, lidé se tu potkávají neustále, ale stejně. Nezačal úplně vyšilovat, naučil se už umění sebeovládání. Prohlížel si linie tváře, vlasy, paži ležící v mírně nepřirozeném úhlu. Žena byla studená a nedýchala, vůně levandule téměř vyvanula, ale to nevadilo, svou práci odvedla.

Odhrnul příkrývku a došel k šatní skříni, vytáhl z ní uniformu. Oprášil ji. Už nyní mu krev proudila tělem rychleji. Čeká ho další pěkný den.